ناول

بختیالۍ

عبدالقادر مجرم

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	بخښالی
لیکوال	عبدالقادر مجرم
کمپوزر	عبدالقادر مجرم
د چاپ کال	۲۰۱۴
د چاپ شمېر	۱۰۰۰
بیه	۱۵۰ روپۍ

Email/ qmujrim@yahoo.com

MOB [illegible]

[illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي کتابونه

- مات وزری
- ژوندون او امیدونه
- داسي يې ولي وکړل
- لويه لار ده څوک به راشي
- مينه مروره شوه
- دوی هديره نه لري
- (بختیالی) همدا اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

دهغوشاعرانو او ليكوالانو په نوم
چي كتابونه يې ناچاپه پراته وي.دچاپ
وس يې نه لري

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

1

پـهٔ بختیـالۍ پـوري ژونـد خپلـي دنګـې ونـې پنـډ وجود ،ښاهسـته تـک اوور کړی وو . رمضـان خـو هـم د دې پـهٔ دنګه ونه ،پنډ وجود ، ښاهسته تک مئین شو چې ویې غوښته .

رمضـان خپلـه هستي ،نېسـتي ،ملکېـت تـر اولـې ښـځې د ناروغۍ پروخت جارکړو د پلار ،نیکـه ورپـاتې مځکـه یې تولـه د بختیالۍ پهٔ ولور کې د دې پلار تـه ورکړه ، کله چې یې بختیالۍ را وادهٔ کړه

یو د کلي هغـه سرای چې درې خونې د شمال لـه لوري پهٔ کې لوېدلې وې پهٔ هغو کې هم ده دوو خونو سرونه پټ وو چې پهٔ یوه کې لا تـر اوسـه دروازه نـهٔ وه د دریمـې خـونې دېوالونـه پوره وو ، خو پر سر یې نور هیڅ نـهٔ وو یو شاتیر پر پروت وو چې دېرو لمرنو او بارانونو تـک سـپین اړولی وو ، چار پېره دېوال یې یونیم ګز جګ چې سر یې د بارانونو اوبو ورسره وړی وو ، د سرای دروازه یې د سهېل پهٔ لور وتلې وه.

څلور ګزه مخته د ملکداد د خونو شا را الګېدلې وه د ملکداد د هرې خونې د شا لور ته یوه یوه غټه موری درلوده چې د انارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ، نرۍ لښتې يې په کې نيولې وې چې د رمضان د سرای د
ختيځ هم د لوېديځ له لوري د دۀ څۀ مځکه پر ته وه.
دا چې رمضان بې له دې سرای او پۀ دې سرای پوري مځکې
بل هيڅ هم نۀ درلود ځکه يې د بل مزدورۍ او بزګرۍ ته ملا
تړلې وه

بختيالۍ ډېرې ورځې ورته وويل "زۀ بۀ هم پۀ کښت
کرونده کې کار درسره کوم" خو د دۀ «هو» پر خوله نۀ راتلۀ، دا
چې کښت له کوره ډېر لرې وو ځکه دی وېرېدۀ چې دا سې نۀ
وي بختيالۍ ته څوک پۀ لاره کې ودرېږي يا لاس ورواچوي
پۀ شرمونو بۀ مې وشرموي.
رمضان بختيالۍ ته د مرستې اجازه نۀ ورکولو وجه هم دا
وه.
بختيالۍ هم پوهېده چې مېړۀ مې د داسې سوچ سړی نۀ دی
چې "ښځې دې له خپلو خاوندانو سره پۀ کروندو کې مرسته نۀ
کوي" دا پوهېده چې "خلک ټول ګوته پۀ غاښ ما ته حېران
حېران ګوري"
يوه ورځ خو لا داسې هم وشو چې څو ځوانان پۀ لاره کې يو
ځای سره ناست وو، کله چې بختيالۍ پۀ لاره تېرېده يوۀ ور
پسې ږغ کړو "له نظره مۀ شې" دې يې هيڅ جواب ور نۀ
کړو. پۀ تلو تلو کې يې پر دا خندل دوی خواران څۀ خبر دي
چې دې د ځان هغه عيب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
ښکاره ښائيست" توهين کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي بهٔ هم نهٔ وو چې د دې تولو بهٔ نيت خراب وو ، ډېر به شاهد پهٔ دې نيت پهٔ لاره کې ناست وو چې دا ماځيګر اوبو ته ځي د تګ ننداره بهٔ يې وکړو د دوی پهٔ نيت بهٔ خدای خبر وو ؟.
دې ځکه پروا نهٔ پهٔ کوله چې و دې ته خپل ښائيسته تګ له وختونو وختونو معلوم وو او هم يې دا يقين وو چې دا خلګ زما د قدمونو ننداړې ته ناست دي ننداره يې کوي.
پهٔ دې ډول ځو کلونه تېر شول ، اوس نو بختيالی د دوو ماشومانو مور وه ، يو سړی چې دې پهٔ دا ځو کاله نهٔ وو ليدلی لکه د دې لېورزی."
چې د دې د مېړه د ميراث خوارهٔ زوی وو" اوس اوس له جېله راغلی وو.
له دې سړي د دې ډېر بد راتلو لکه د ملکداد چرسک تل بهٔ يې پهٔ لاره کې ناست وو ، يوه لوېشت قد ،نری وچکی مخ ، ژړ لوی غاښونه ، تارتار ږيره به يې ښه پهٔ تېلو ننولې وه (ډېره غوړه کړې) چې چوغی سترګې بهٔ يې تر ورځو پورې پهٔ رنجو توري وې.
چې دا بهٔ ورنږدې شوه دهٔ بهٔ پر غوږ لاس کښېښودو پهٔ لوړ ږغ به يې کاکړی غاړې وويلې

لــــکوې د پښو نوکـــان
خواره سې غرق د کو ځوانـان
پــهٔ نــوکــان وهــي لــمـن
لاړه ژړغــارګي د ځــاؤلـــن
ښائسته دی ولنګ پــهٔ بــوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ کپنی راځي اوبــولــه

دي ته به هغه متل وریاد شو "زړه په داسي ځای کې دی چې لمر یې نه دی لیدلی" کله کله به یې له غاړو سره سره نورهم څهٔ نهٔ څهٔ وویل

"ستا د لاسه خو زما خوب تښتېدلی دی تل مې ستا اند ښنه وي..... ".څو څو ورځي یې پوه کړی سړیه ولي داسي کوې خپل کار کوه د عزتمني کورنۍ یې مهٔ د خپلي کورنۍ عزت اخلهٔ . مهٔ زما او زما د مېړه نیت سرهٔ بدهٔ وه . که د کلي خلګو و لېدلي بیابهٔ ته پهٔ خلګو کې پهٔ کومو سترګو ګرځې او زهٔ پهٔ کومو او یا زما مېړهٔ ولیدي ؟.

سړي سر نهٔ خلاصاوو ، ډېره یې ستړې کړه ، یوه ورځ یې مېړهٔ له کوره ښار ته لاړ خوابښي یې د د باندي وتو نهٔ وه ،غتهوکې ناسکه "لورزرینه ،زوی خاخان" ته یې وویل که (انا)چېري پوښتنه کوله ورته "وویاست اوبو ته لاړه راځي " وړوکی زوی یې پهٔ غېږ کې واخیست پهٔ ځغاستهٔ له یوهٔ او بل دېوال سره د ملکداد تر کوره ورغله دايې د مېړهٔ د میراث خوارهٔ کور وو چې دې کله هم پهٔ سترګو نهٔ وو لیدلی د ملکداد له ښځې چې یې پوښتنه کوله ، د هغې پر ځنګانه یې پروته ډوډۍ،تر مخ یې د شلومبو ډکه کونجۍ لیده.

پوښتنه یې ځیني وکړه "برېښمین چېري دی" (ملکداد)

د ملکداد ښځهٔ چې د شلومبو کونجۍ ته یې لاس وراچا وؤ "پهٔ هغه خونهٔ کې دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې پړونی یې پر مخ سما وؤ په هغه خونه ورننه شوه

ملکداد چې ډېره پښه یې پر هغه بلنه اړولې زه. "ښت ته پروت سپیني غتې تسپې یې په یوه ګوته اړولې پټکې یې پر بل بالښت ورته پروت وو ده د پټکې د پر سر کېدلو هڅه کوله چې را پورته شو پټکی یې پر سر کا وؤ "بختیالۍ ته او زموږ کور؟" له روغبړه پس

بختیالۍ له شرمه کښته کتل ناسته وه ډېر د زړه په زور یې د زوی کیسه ورته وکړه.

ملکداد د مسخرو په ډول له ورې خندا سره ورته "وویل زړه به یې درسره غواړي"

بختیالۍ چې د ده لخوا د پړوني ځاک نیولی وو د پړوني هغه ځاک یې په غاښو کې ټینګ ونیوو خپل ماشوم یې په غېږ کې واخیستو ولاړه شوه، له ډېره تهره یې سر د دروازې له چوکاټه وواهه.

ده په کټ کټ وخندل "زه به یې پوه کړم".

په لارې یې له ځانه سره فیصله وکړه چې پلار او زوی سره خبر دي په دې بله ورځ چې اوبو له لاړه، د کلي ښځو ورپورې خندل، تو کې یې ورسره کولې "خواره شې ته یې څه پروا کوې لېورزی دې دومره پړ حق راست دی تول ماڅیګر په لار: کې درته تېر کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیـالی چې پـهٔ لاس رسـی کشـوله لـه (څـا) یـې اوبـه راکښلې، کټ کټ ویې خندل. "دی هم غواړي چې د رمضان چل و ـ سرو کړم".

یوه بله ښځهٔ چې کلیوالـه او همځولې یې وه، د پوزي چارګل یې سما وؤ "له هغهٔ سرهٔ دي څنګه چل وکړی؟".

بختیالی چې له (څا) راکښلي اوبه پهٔ ګوډي کې تویولې پهٔ کېسه یې شروع وکړه.

"رمضان چې زهٔ نه وم غوښتې ، یوه ورځ پهٔ غرهٔ کې پهٔ مخهٔ راغلی ما او مور بوتې کول ، دی به نو هم خود پهٔ یو کار پسې وو ، تر ما چې تېر شو ، پهٔ تلو تلو کې یې تر شا ډېر ډېر راکتل ، پر یو هسک ځای کېښېنستو ، ما ته یې له هغه ځایه کتل ، زهٔ او مـور روانې شـو ، دی تـر هغـه وختـه پـر هغـهٔ ځای ناست وو ، تر څو مونږ پهٔ کېږدی ننه شوو.

ماښـام دی هم راغلـی زمونږ کېږدی تـه ودرېدو ، نارې یې کړې" مسافر یم د اودس اوبه که مو راکړې؟".

اوبه مو ور کړې ، پلار مې پر کور نه وو ، شپهٔ یې وکړه ، سهار یې مور کی ته دا کېسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لورکۍ را کړې وای؟" زهٔ نهٔ وم خبره چې دی او بابا له مانهٔ پټهٔ کې تر ډېرهٔ سره نژدې شوي دي . له هغې ورځې پس چې بهٔ زهٔ له کېږ.ۍ را ووتم پهٔ هغـهٔ لور بهٔ مې وکتـ سری بهٔ پر هغهٔ لوړ ځای ناست وو.

یوه ورځ مې پـړی پـر اوږه کـړو د بوټو پهٔ بهانه له کوره را ووتم ، سړي ته ور غلم لاس مې له خولې ورته واخیستو ته شره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ لرې سهار راسې پر دې ځای کښېني تر ماښامهٔ د چا پهٔ عزت کې نهٔ يې د خلګو عزتونهٔ اخلي .....". سړي خندل سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سړی سم دستي را وغورځېدو ماته يې لاس را واچاوو ،ما هم غېږ ورباندې وګرځوله،دی زما له زورهٔ تا خبره وو،خوار کی مې ومځکه ته کړی،پهٔ هغهٔ له کوره راوړي پړي مې ټينګ وتاړهٔ ، زهٔ کور ته لاړم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبري له اورېدو سرهٔ سم ځرخی وغورځاوۀ.

"پر خوله لاس ونيسه چې وبل چا ته وه نهٔ ووايې ، زموږ له دې سړي سره خبره روانه ده تا ورکوو ...."زهٔ حقه حېرانه کښېنستم دلته نو پر ګودر تولو ناستو ښځو پهٔ کټ کټ خندل

يو بلې ته ويل خوري تر اوسه مو اورېدلي دي چې يوې ښځې سړي غو ځار کړی دی دا ترل خو يې هوس وچ کړي".

بختيالۍ چې د (ځا) رسۍ را خلاصه کړه دوی يې کښېنولې چې تاسو يو ګړی پس راپسې راسی زهٔ دی ګورم که وو بختيالۍ چې راغله دی پهٔ لاره کې ناست وو دې ګوډی پر لوړه کښېنوی د دهٔ پهٔ خوا ور روانهٔ شوه"د دهٔ زړهٔ د خوشالۍ توپونهٔ شروع کړو چې کار جوړ شو"دا چې ور نژدې شوه تهٔ شرم نهٔ لرې د وو ډې و رسۍ ته يې لاس کړو.

ځوک چې شرم نهٔ لري له هغو سره بختيالۍ داسې کوي چې ورسېده دی ولاړ شو دې غېږ پر وګرځوله ومځکه ته يې کړی هغه را اخيستې رسۍ يې پر واړوله ټينګ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتاړهٔ راکش يې کړی د لاري منځ ته دې خپل ګوډی پهٔ سر کړی روانـهٔ شـوه د دهٔ زوروـنـهٔ ، زاری وې ،د خـدای د پـاره خلاص مې کړه څوک به مې ووينې بيا مې توبه ده داسې به نهٔ کوم يو ګړی وروستـهٔ شاته پاته ښځو د دې پر دروغو خندل را رواني وې يوې څه ويل بلې څه ؟ چې پهٔ لاره کې يې چرسک تړلی وليدو ټولې حېرانې شوې.

چرسک پهٔ خپل زوراو چل د خلاصېدو هڅه کوله هم يې وښځو ته زاری شروع کړې د خدای د پارهٔ خلاص مې کړی. ښځو له ډېرو ګپو پس خلاص کړی بيا چې بهٔ هر وخت ښځو وليدی ور پسې ناره بهٔ يې کړه "بختيالی چرسک هغه دی "وايي خبرهٔ چې تر نهه غاښه ووځي تر نهه غرهٔ اوړي سوکه سوکه د چرسک پهٔ تړلو د کلي نراو ښځه ټول خبر شوو او هم د چرسک مور او پلار ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

2

بختیالی سهار وختي ولي جامې پټکی ،سدری ور کړه رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.
بختیالی ژر ژرخپل لمونځ وکړو ماشومان هم را ویښ شو پهٔ بستره کې یو ، بل ته خپل پهٔ نکریځو سره لاسونهٔ ښکاره کول.
دې تودې (گرمې) اوبهٔ ، یو لوی تال راواخیستو پر خپله لور یې دړغ کړو.
"زرینې ته را پورته شه زهٔ دي د (انا) سر ور پرېولم تهٔ بهٔ اوبهٔ پر اچوې"زرینه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس یې له نکریځو پرېولو.
خپلو سرو لاسونو ته یې کتل چې اوبهٔ یې پهٔ لاس ورکړې دې خپله خوابنې پهٔ غېږ کې راپورته کړه وړوکې لور یې اوبهٔ پر تویولې سر یې ورپرېولی ښې پاکې جامې یې پهٔ واغوستې شا وخوا یې بالښتونه ورکړو کښې یې نوله.
د خوابنې ترخولهٔ یې دا لفظونه دا یې را وتو چې هسې دا پهٔ پوهېده"رمضان چېرې دی" مورې هغه ماجت ته تللی دی نن د لوی اختر ورځ ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د بختیالۍ او خوابنې خبرې ختمېدې د رمضان تږوخی شو دننه راغلی د مور د منځلي سر، پاکو جامو د پر خوند ورکړو دا هځه یې وکړه چي د خوابنې په حق راسته نږور په غېږ کې تېنګه ونیسي پر تندي یې مچ کړي خو داسې یې ونه کړو خپل واړه یې په سترګو شو.

د څپلۍ له کښنو سره سم یې پر مور غېږ وګرځوله مورې" د اختر دي مبارک شه".

بختیالۍ ته یې مخ ورواړوو ښځې "د اختر دې مبارک شه". له زړینې سره یې په لاس د اختر مبارکي وکړه

خپل واړهٔ واړهٔ زامن یې پهٔ غېږ کې پر یو، بل ځنګانه کښېنول بختیالۍ پیاله ورډکه کړه.

رمضان له ورې خندا سره سره پهٔ خواږه نظر ورکتل "ښځې چای خو مې پهٔ ماجت کې وخورې"

بختیالۍ چي پهٔ نکریځو سره لاس کې هګۍ ورمخته کړه. "تهٔ دا پیاله درپورته کړه یوه هګۍ بهٔ هم ورسره وخورې".

رمضان چي یې هګۍ له لاسه نیوه "ښځې هګۍ دا هلکانو (ماشومانو)ته ورکړه". ماشومانو پهٔ یو دغ وویل بابا مات یې راکړه، بابا ماته یې راکړه

رمضان چي هګۍ سپینه کړه نیمه یې یوه نیمه یې بل ت ورکړه که یې څهٔ هم مور هسې خوله خوځوله دوی ورسر پوهېدو چي دا وای.

"رمضانه زویه اختری خو بهٔ دي کړی وي که څهٔ هم د پهٔ غوږ نبه نهٔ اورېدو رمضان یې غوږ ته خولهٔ ورنږد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، نهٔ موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ. وای ته
بهٔ دلته پهٔ بستره کې ناروغهٔ راته پروته وې "رمضان بیا د
مور پهٔ خبره له ځو واره پس پوه شو "زویه له یو چابهٔ دي
پهٔ پور کاوۀ"
رمضان موري "اوس خو ښځي له پورو د سر تر ښکره شوم
څوک پور نهٔ راکوي "دلته یې له تږخي کولو سره سا سمه
شوه پهٔ اوله خبره یې پوه شو.
"زویه چې بختیالۍ راته وویل موري نن د لوي اختر ورځ
ده ، زړهٔ مې ډېر ښه شوو چي نن بهٔ پر وور پخه (ینه)
وخورې د خولې خوند بهٔ دي پهٔ ښه شي هغه ته وای اختری
مي نهٔ دی کړی ، خېر ګاونډیان بهٔ برخه راوړي پهٔ هغه کي
بهٔ د ینې خاشه وي بختیالۍ لوري چي را یې وړه پهٔ مالګه
یې ښه تروه کړه د خولې خوند بهٔ مې لړ پهٔ سم شي"
رمضان نور څه کولای شو بس (اوف)بهٔ یې کړو ، د مور بهٔ
یې وارنه وو لوري یو چا برخه نهٔ راوړه؟.
بختیالۍ" نهٔ موري چي رابې وړي زهٔ یې دستي در پخوم"
ته بې غمه شه د ګاونډیانو برخې وځنډې دې (ناوخته)شوې
، دوی د مور پوښتنو دومره ستړي کړو چي اخیر یې پهٔ
لویه ډیره پهٔ ژړا شروع وکړه.
بختیالۍ ورنږدې شوه "سریه پهٔ ژړا یې سر نهٔ سره ورځې ،
داسي به و کړو ، چرګ خو لرو هغه به ور حلال کړو (ینه) بهٔ
یې پر وور وریخهٔ کړو دا یې پهٔ خوند خهٔ پوهېږي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان د بختیالۍ پـهٔ خبرو لږ داډهٔ شو سترګې یې لـه اوښکو پاکې کړې زرینه ته یې اشاره وکړه دواړه سوکه وو تو پلار او لور دواړه پـهٔ چړک پسې ځغاستو. بختیالۍ خوابښې تـه ناستـه وه، د همسـایه ماشوم برخـه راوړه، بختیالۍ ته یې وویل" ترورې (ینـه) هم پـکنبې ده مور مې ویل دا بهٔ پر وور پخه کړې ، دوی اختری نه دی کړی، زړهٔ بهٔ یې ورته کېږي" دې هغه برخه راوړه زر زر یې ووربل کړی پر (ینه) یې مالګه واچوله پر وور یې کنبېښوله هغې تـه ناستـه وه، لـور و مېرهٔ یې لـه خـوا او خـاطره وتلې (هېرشوي) وو، چې د لور یې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سرای تر دروازې ورتله لور یې دروازې تـه را ورسېده پړونی یې پـهٔ لاس کې وو پـهٔ ژړا کې بېرتـه وګرځېده هلـه مورې بابا (څا) تـه ولوېدو دې هم ورسره چغې کړې دواړه (څا) ته پـهٔ ځغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (څا) ته. هغه (څا) چې د یاغي شنو کوترو د اوسېدو ځای وو. تر هغه د (څا) پر غاړه لېونۍ ګرځېدې.

تر څو چې کلیوال یو یو راتلو د چا لاس پـهٔ وینو سره، د چا پـهٔ وینو سره چاړه پـهٔ لاس کې، چا د یو پـر توک بر سېره بـل اغوستی، د چا برخې پـهٔ لاس کې که هر څو یو له بله پوښتنه وکړه چې څه دول (څا) ته ولوېدو له (څا) یې څه غوښت؟ یوه زرینه خبره وه هغه پـهٔ چغو سر وه لکه لېونۍ پر (څا) چارپېره ګرځېده چې کلیوالو د شنو یاغي کوترو همسایه رمضان مړ را وکښو ماجت ته یې یو وړی یو غټو کی زوی ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او لور کور ته راغلې خونه له دوده (لوګي) داسې ډکه وه چې ښېخې سترګو ديدنه کا ؤو ،وړکي زوی يې ژړل دې هغه را پورته کړی په غېږ کې يې نيولی وو ،اوښکې يې په ماشوم کې تويېدې لور يې د خونې د وره پرده پورته کړه چې دود (لوګی) کم شو دې خوابې ته وکتل تر خولۀ يې ځګونه راغلي وو ، دې ماشوم بېر ته کښېنوی خوابې يې را پورته کړه خولۀ يې ور پاکه کړه او بۀ يې په خولۀ کې سو که وراچولې چې څه يې سا سمه شوه هغه (ينه) يې ور ولـه پـۀ خولۀ کې يې ور کوله چې کله بۀ يې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه بۀ يې کوله دوی بۀ ورته وويل مورې وتلی دی راځي . تر هغه ورځې چې دا يې هم پۀ رمضان پسې خاموشه کلي (هديرې) ته يوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

3

بختیالی سهار وختي وور بل کړی وو، د نغري پر غاړه یوازي ناسته وه، خپلو ویدو ماشومانو ته یې کتل.
سترګې یې له اوښکو ډکې وې دا فکر یې کاوو"چې نن به یې څوک را پورته کوي، اول خو به یې پلار له ماجته راتلۀ، یو یو به یې پۀ ناز را پورته کاوو".
زرینه له دباندي راغله "موري! دینک کاکا راغلی".
دینک پۀ زرینه پسي لنډ پۀ خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله غاړه کښېنستو.
دینک "بختیالی دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي، زۀ بۀ رپورټ وکړم".
بختیالی چې له چائینکې سر پورته کړ، بیرته یې پر کښېښودو، د خپل لاس بنګړي یې کښو "نۀ کاکا، زموږ رپورټ یوه مانا نۀلري، نۀ سړی وهل شوی دی نۀ ویشتل شوی، پۀ (ځا) کې لوېدلی دی، دا پر دې زورورو څوک اړوي چې تاسو وژلی دی".
دینک له چای پس اچولی نسوار تو کړۀ، نه زویه زۀ ودې ته حیران یم دومره لرې یې له کوره (ځا) ته څنګه بوتلی؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې د چای پیالې ډکې کړې، کنبلې بنګړي يې سره يو ځای کول "کاکا زرینه وايي چې مورِ له کوره ووتو د ملکداد د چرسک نارې او اشارې يې وې چې هله يو څوک په (ځا) کې ولويدو.

زۀ او بابک چې ورغلو، بابک (ځا) ته سرور ښکاره کړی دۀ له شا پسې پورې واهۀ، کاکا زرینه مې پوه کړې ده چې پر خولۀ لاس ونیسه او ګوره، ګوره چې دا خبره وچاته ونۀ کړې، پښتانه وايي «تېږ پۀ تاځیله نه نیول کيږي» کار بۀ له چله اخلو".

دینک چې پۀ لاس کې خلی پۀ وور کې غورزاوۀ زۀ خو وایم" ريپورټ بۀ ښۀ وي".

بختیالۍ پۀ قهر او ګونجې تندي ورو کتل "کاکا خو درته ومې ویل، له دې څه بۀ کار پۀ چل اخلو، نور وس خو زموږ نه پۀ رسیږي".

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن، خلاص شوی پټکی يې پر سر پیچلی "سمه ده، لورې چې څنګه ستا خوښه ده، خو دا يوه خبره یاد لره، پر ما چې دې هر بار ږدی، زۀ هم پۀ شپۀ تیار یم، هم پۀ ورځ".

چې دی ولاړېدو د بختیالۍ مور او پلار هم راغلو، مور يې دلې پۀ چغو شوه، پلار يې ماجت لاړ، پۀ ماجت کې پر فاتحه چې دعا وشوه، له دعا وروسته يې ملکداد ته مخ زر واړاوو، پوښتنه يې ځيني وکړه" دا واقعه څۀ وخت پېښه شوه، او دۀ له (ځا) د اختر پۀ ورځ څۀ غوښت؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلگ رخصت شو "زما دا شک دی، دومره وختي چې (ځا) ته ورغلی دی، د کوترو د نیولو هڅه یې کوله ، د دهٔ غریب خو مور ناروغه وه، یو چا به ورته ویلي وي چې د کوترو ښوروا یې ښهٔ ده.
ورځ یې پر فاتحه تېره شوه ، ډوډۍ یې د ادم خان پهٔ کور کې وخوړه، د ماخوستن له لمانځهٔ چې راغلی، له بختیالی یې پوښتنه وکړه "لورې! دا اوس ځنگه پېښه شوې ده؟،دهٔ د اختر پهٔ ورځ له (ځا) څهٔ غوښت؟".
بختیالی چې یې بالښت و ځنگ ته کېښښودی، کښېښسته تولهکیسه یې ورته وکړه.
دی هغه ډول ناست وو "لورې! زهٔ څهٔ چل وکړم؟. له ما خو یې ورخونه یوړل".
بختیالی چې سترگې یې د مور پر خوا واړولې "بابا تهٔ او مورکی صبا خپل کورته لاړ شی.پهٔ کیسه کار مهٔ لره.زهٔ پهٔ خپل کار پوهېږم، وماته ښهٔ درک راکوي، تاسو کار مه پهٔ لری".
"لورې! پهٔ دې زهٔ ښهٔ پوهېږم. چې تهٔ تر ما ښه پوهېږې، ځکه خو تل له خانه سره دا وایم .کاش! دا مي لور نه زوی وای".
بختیالی: "یو خو ستا لاس نهٔ پهٔ ښنبلي، بل زهٔ پر دې ویرېږم ماشومان را وژني".
دریم مانښام یې : مېرهٔ میراث خور، ملکداد کورته ورغلی "بختیالی دا ماشومان د.. روان کړه، درځه کورته.ځهٔ کوې چې له دې درو ماشومانو سره، پهٔ دې تورو دېوالونو کې ناسته یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بهٔ دې لړ له ښځو سره خولهٔ پرې وي، لږ بهٔ دې پام پهٔ بله شي".
دې لرګي ته لاس کړو "وزه، تهٔ چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار بهٔ دې نهٔ وروژلی".
ملکداد چې پهٔ غابنو کې نیولي د بربت وېښتان پرېښول "نهٔ بختیالی، تهٔ هسې بدګمانه شوې يې، ګمان مهٔ کوه، ګمان د ایمان زیان دی".
دا ورولاړه شوه چې د لرګي وار يې پر کاوهٔ، دی ووتو.
بختیالی چې څو ورځې پس ورغله سنګین ته "پهٔ ما خو تهٔ خبر يې، مېړهٔ مې مړ شو، بل سړی زهٔ نهٔ لرم، چې ستا فصل در پالي ، دا فصل له يو مسلمان وراوله چې بیه يې کړي چې څومره مې حق جوړېدو هغه را کړه".
سنګین که څه هم غځېدلې پښې را ټولې کړې. بیرته يې هم يوه پر هغه بله واړوله، را پورته نهٔ شو.
بختیالی هم دا محسوسه کړه چې دی واېي زهٔ هم يو سړی یم "سمه ده خورې. هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه يې کوله".
بختیالی که څه هم د سنګین له خوا د پرونې خاک نیولی وو، بیا يې هم سنګین يوه سترګه لیده " نهٔ نهٔ وروره. ګوره چې ملکداد ته يې ور نهٔ کړې".
سنګین چې د دې يوه ښکاره سترګه ته کتل" سمه ده خورې ، زهٔ بهٔ يو څوک پیدا کړم چې بیه مې کړي. ستا روپۍ بهٔ درور کور ته دروړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګين څو ورځې پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ يې ور کړې" خورې ستاسو فصل خو دريم په څليرويشت زره بيه کړی. په څليرويشت زره کې ستا دريمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".

بختيالی هغه روپۍ ورنيولې "وروره کور دې ودان".

څلور مياشتې يې په دې تورو دېوالونو کې په دې تيرې کړې چې دا راز څان ته معلوم کړم ، د پنځمې مياشتې په اوله شپه څلور، پنځه سپين ږيري، يو د کلې مولوي صاحب راغلوؤ. له روغبړه پس مولوي صاحب له جېبه تسبې را وکښې. تسبې يې بيرته و جېب ته کړې چې په خبرو يې داسې شروع وکړه

"بختيالی شکر دی موږ خدای مسلمانان پيداکړي يو. مسلمانان چې دي تر دې ټولو انسانانو افضله دي،هغه په دې چې په دين د اسلام دي .... اوس به د مطلب خبرې وکړو. بختيالی زموږ په مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړوښی وي. هغه ښځه به ضرور مېړهٔ کوي. موږ د دې د پاره راغلي يو چې خپلې غاړې خلاصې کړو".

بختيالی چې پر خپل ويدهٔ زوی کالی سماوو "مولوي صبب! تاسو ته دې خدای خېر در کړي. دا ښهٔ شو چې تاسو راغلاست، زهٔ مو پوه کړم ،اوس بهٔ مېړهٔ ضرور کوم. يو خو بهٔ څان له بهٔ وماته مهلت راکوی چې زهٔ سوچ وکړم. څوک زما د پاره ښهٔ دی. هر څوک چې زما خوښ شو، زهٔ بهٔ درته ووايم. له هغه سره بهٔ نکاح را وتړئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي صاحب چې دوباره راكښلې تسبې جېب ته اچولې"بختيالى ! ته پرېدي خلگ څه كوې، دا خپل ميراث خوار دي بې وادہ ځوان زوى ناست دى، هغه وكړه، روپې ورسره دېرې دي، د هيڅ كمى به ور سره نه وي".

بختيالى چې سركښته ځړولى وو. د نغري پرغاړه بې په واړه خلي ليكې كښلې "نه مولوي صاحب دا سړى خو بېخي نه كوم، دا زما د مېړه قاتل دى".

مولوي چې لاس سره مروړل "بختيالى نخرې مه كوه، دا سړى دي خداى قريب كړى دى".

بختيالى چې په لاس كې وړه لښته، په جار كې وغورځوله "مولوي صاحب ! نه بې كوم چې پر سر بې را وتړى لا هم".

مولوي صاحب چې مخ مجو(مجيد) ته ور واړوو "بختيالى ستاخوښه ده، ملكداد خو هم ښه در معلوم دى، كه بې په رضا زوى نه كوې، سبا دي په زور په كوي".

بختيالى چې مخ بې ماشومانو ته واړاوو "مولوي صاحب ! پښتانه متل كوي، وايي «پر لمانځه مي ودروې ته. وايې به بې څوك".

مولوي چې پر بېره لاس تېراوو ، سترگې بې په بختيالى كې وې "بختيالى مورِ سوال درته كوو، مه ځان بې شرمې ته جوړه وه، مه دى، سبا ك بدنامه شوې. بدنامي خو دي د ده ده".

له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو. د سراى تر دروازه ووتو. بختيالى هم پته او سوكه ، سوكه په لځو پښو ورغله، د سراى

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ دروازه کې. و یونیم گز دېوال ته پټه ودرېده،دوی سره رېغېدو . خبره مجو (مجید) اکا کوله ".

مولوي صاحب دا خبره لکه چې رېښتیا ده چې دا سړی د ملکداد زوی وژلی دی".

مولوي صاحب "هو مجو پهٔ دې کې شک نشته. وماته پهٔ خپله ملکداد وویل".

مجید اکا "مولوي صاحب! بیاخو پکار ده چې موږ پهٔ دې خپلو ډیرو کې تو کړو چې پر نیمه شپهٔ، د وړو یتیمانو پهٔ کور کې ناست یو . ومور ته یې سوالونه او زارۍ کوو چې تهٔ و یتیمانو ته د پلار قاتل ور پلار کړه".

مولوي صاحب "مجو موږ خو یې د را روان وخت غم کوو، موږ وایو چې سره میراث خوارهٔ دي، ګوندي دا خبره ورکه شي. پهٔ را روان وخت کې بهٔ بیا ګزګ نهٔ کوي.

مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختیالی نهٔ ده خبره، لکه څنګه چې پهٔ سړه سینه رېغېدم، مجو که څهٔ هم زهٔ غلط وم چې بختیالی نهٔ ده خبره.

مولوي خیر دی خبره دي وي. پرېږدی چې څو شپې نخرې وکړي بیا بهٔ خوشاله وي، د ملکداد زوی بهٔ کوي.

مجو تهٔ خو خبر یې. د ملکداد تر مخ ډېر لوی. لوی سړي نه ئي رېغېدای. بختیالی خو هم څهٔ بالښته نه ده".

مجید اکا: "مولوي صاحب! کومه بالښته؟".

مولوي صاحب "ولې نهٔ دي دي اورېدلي ....

قام ده هرڅه دي ،
پر تاجنګ کوي بالښته"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماځیګر وهی لمر تانګه پر تابالښته جنګېده
لچ یې مات وی دا ورغښته تر مړو بهه وه بالښته".

دې غاړو و بختیالۍته دومره حوصله ور کړه چې راغله پر بستره داسې وغځېده، لکه له دې سره چې هیڅ هم نهٔ وي شوي، تر سهاره پهٔ خواږه خوب ویده وه. سهار چې را پورته شوه، سترګې یې رڼې وې. داسې یې محسوسوله لکه دا چې بالښته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

4

څو شپې پس چې بختیالۍ یو سهار را پورته شوه، د پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نرۍ وریځ) چې د کور د خونې دروازه یې کولف کړه، را ووته د خپلو ماشومانو تر غوږو یې څادرونه وتړل، روانه شوه.
په لارې چې څه لاړه اسمان ته یې وکتل، وریځې ښۀ ځان سره ور کړي وو.
یو ځل یې لا دا اراده وکړه چې بېرته وګرځه. نن ورځ سړېچنه ده (سړوکې) بیا یې توکل کړی ماشومان یې په مخه کړو، روانه شوه.
غټو کي لور او زوی یې ښۀ وو، هغه ډېر وړکی ورور دوی په غېږ کې یوار یوه بیا بل اخیستو، هغه لږ غټوکی دې په غېږ کې اخیستی وو.
یو وخت چې یې پر پښو روان کړی، لورکی یې تر لاس نیولي وو، د بختیالۍ ور پام شو، کمیس یې په غاړه وو، پرتوګ یې نه وو.
د لارې په منځ کې کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دلته یې پرتوګ په ور په پښو کړی، سوکه، سوکه د ماشومانو په تګ سوکه تګ پرېکړی، د غرۀ لمنې ته ورسېدو، د انا ګیانو پر چینه کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، ډوډۍ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخیسته، پیاز یې سپین کړی ، ډوډۍ یې پورې وخوړه،ماشومان او ځان یې په لیو اوبهٔ کړو ، هم یې د ماپښین لمونځ وکړی بیا یې مخه وکړه.

اوس نو د بابا کور ډېر لرې نهٔ وو ، پهٔ تلو، تلو کې د ما شومانو و دې ته پام شو، ناره بهٔ یې کړه ،له هغې خوا بهٔ پهٔ دره کې ددوی دِغ ببرته راغبرګ شو.

دا رنګه روان وو، د بابا وکور ته یو مغزی (لوړه اوکږه لاره) پاته وه ، مېده ، مېده څاڅوکي هم شروع شو.

پهٔ مغزي ور واوښتو، د بابا کیږدۍ یې وپېژندله، چې ولاړه وه، ډېر یې زړهٔ ښهٔ شوچې مېلنې (د کوچیانو کلی)ته لا پهٔ کډه نهٔ وه تللی.

د بختیالۍ د ورې خورکۍ زرکې چې دوی پهٔ سترګو شو، نارې یې کړې "مورې ! خورکۍ راغله".

مور یې مخ له وراغله، لاس یې پهٔ اوږو وو ، پر بختیالۍ یې غېږ وګرځوله، کور ته چې ورغلو مور یې تبخی واړوو ، دستي یې چاى پخې کړې ، مور چې یې چائینکه را کوز وله "بختیالۍ ! دا ماشومان بهٔ دې پهٔ یخ وژلي وي، وار بهٔ دې کاوۀ ، چې ورځ توده شوې وابې بیا بهٔ راغلې وې".

بختیالۍ چې پهٔ خپلو تودو لاسو کې د ماشوم لاس نیولي وو "مورې ! بس تر وس مې تېره شوه ، نور مې نهٔ شو ځغملای ".

دوی ته یې چاى وراوړلې ، دوی چاى څښلې ، مور یې ښې تورې او سپینې غوښې پهٔ کټو کې واچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام ته یې بابا هم راغلی مېړې یې وخکولې ،په سېب یې دننه کړې.
له روغبړه وروسته یې مور ښۀ غټه کاسه، وره دوډۍ ور واړوله ، په بله کاسه کې یې، ښې تورې او سپینې غوښې. د دې سترې ماشومان چې په تورو سپینو ماړۀ شو، خوب ورغلی.
مور یې وتړولو ته ځای ور هوار کړې ، یو یو یې تر لاس نیوو، ځای ته یې بېول.
له هغه وروسته په ځراغ کې تېل ختم شو ، بابا یې بالښت ته پروت وو ، د اور په رڼا کې دې لیدو چې دپتکي ځاک یې په خولۀ او برېتو پورې مښلی.
له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې ! دا ډېر وخت ښار ته نۀ یم تللی، ځکه تېل نشته".
په خبرو ، خبرو کې بیا دې ته راغلی "بختیالۍ ! دا خبره څو مره حقیقت لري، ستا مېړۀ دې خلګو وژلی دی ، لورې که رېښتیا ووایم، زما اوس هم یقین نۀ راځي".
بختیالۍ چې سترګې له موره دۀ ته، ور واړولې " هو بابا زرینه ورسره وه ، هغې په خپلو سترګو لیدلی دی".
بابا "دا تۀ څۀ وایې؟ لورې هغه ورځ خو هم تا دغه وویل ، خو زما یقین نۀ پر راتلو".
بختیالۍ "دوې کیسې دي بابا ، یوه خو دا چې ما یې زوی د اوبورګو په لار کې وتاره بل یې زما له مېړۀ مخکه غوښته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا : "ستا د مېږۀ مځکه څه غواړي ؟،هغه خو يې وماته راکړې ده".

بختیالی : "بابا پۀ کلي کې زموږ د يوه سرای مځکه نۀده ، دا مځکه ډېر اوږدۀ او وسارۀ لري ، د دۀ د مځکې پۀ میان کې ده ، د دۀ مځکه يې سره پرېکړې ده ، دۀ دا غوښتو چې دا زموږ مځکه دځان کړي ، وموږ ته د دې پۀ بدل کې بله مځکه راکړي .

پۀ څو، څو واره يې خلګ ورته راولېږل، خو دۀ سودا نۀ ورسره کوله.

زوی يې بیا چرسک،غل او بدره دی ، دا څو کاله پۀ جېل کې وو ، چې راخلاص شو بیا يې دا حرکتونه کول".

تړله کیسه يې بابا ته پۀ زېږو زور وکړه.

بابا يې پتکی پر سر کړی ، د ولاړېدو هځه يې کوله "و خورې دا دی مخ لکه د سپب کښته.(تړوکه يې پرې وکړه) خو مخ بۀ دې ورښکاره کاوۀ ، چرسک شی وو ، هغۀ د ورېنداري پۀ عزت څۀ خبر دی. چې ستا مخ يې ليدلی وای، بله ورځ يې پۀ خدای که ستاپۀ خوا کتلي هم وای.

د دۀ خو دې قد و قامت، ښاهسته تګ خوښ شوی دی".

بختیالی د بابا ومخ ته کتل "ملامته يم ، مور خوارې پۀ څو، څو واره راته وويل، دا! مخ مۀ پټوه ، دا مخ پټول بۀ دې يو ورځ پۀ يوه لويه بلا واړه وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا چې خادر اغوستو : "سم یې درته ویلي دي " پښتنو کله کلا ګانې درلودې؟ ،کله یې ښځې په پردو کې نغښتې؟ ،لکه دا اوس چې مور کوچیان یو.

ټول پښتانه دا ډول ازاد خلګ وو ، داسې ازاد ژوند یې وو لکه دا مور ،د اکثرو کیږدۍ وې یا یوه ،یوه خونه ، چې چا، چاردېوالي پېژندله نه، دا زمونږ په ډول یې ښځو کارونه کول ،دا ببخي لږ وخت کېږي چې په ښځو یې مخ پټول او پرده کوي ،پر کورو یې چاردېوالۍ شروع کړې.

خو اوس یې لا د ډېرو کورو چاردېوالۍ نشته ، خونې یې ته په خپلو سترګو وینې.

لورې! زه اوس څه وکړم ؟".

بختیالۍ چې یې څپلۍ سمولې "بابا ته هیڅ هم مه کوه ، مه په دې کیسه سر خلاصه وه ،مه کار په لره ، نه ستا لاس په ننبلي ، زه پوهـ شوم او زما کار.

ته ځان داسې واچوه چې زه ببخي په هیڅ هم نه یم خبر ". شپه ډېره تېره وه ، سهار نزدې وو چې دوی ویده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ ، مور یې اوبو ته.

دې صندوخ خلاص کړی، د هغه سرې او بابا عکسونه یې را واخیستو ، پکښې ویې کتل ، هغه عکس یې پیدا کړی ، چې له شا په شنه قلم یو څه پر لیکلې وو.

ورځ تېره شوه ، شپه راغله، بابا ته یې وویل "زه سبا کور ته ځم ، ته یې غمه شه ، که چېرې پر ما یو تکلیف راتلو، زه به ضرور تاته حال در کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به يو شی په واخلې ، یو من در کوم ، ته خو بې اوس له ځانه سره نه شې بیولای بیا به یې زه یاشمک (شمس) ورور در ولې ، ماشوماتو ته به يې حلال کړې".

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو ، چې له بابا او مورکۍ نې رخصت راواخیست ، د کور په لور رارروانه شوه.

ماځیگر غټ وو ، لمر و غر سره ورتلو چې را ورسېده چې دې وور بلاوو ، بسترې یې هوارولې ، تیاره مانبام شو . ماشومانو ته یې د مور ور کړې، پخې غوښې او ډوډۍ ورکړه ،سترې ماشومان بې يو ، يو ويدېدو ، اخیر دا هم ویده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

دویم وار بیا هغه څو سپین ږیري او مولوي صاحب چې یو مجو اکا پکې نه وو ، داسې وخت ورغلو چې د بختیالۍ غټو کې ماشومان ویده وو.

یوه دا ، وړوکی زوی په دې ډول ناست چې د وړوکي زوی سر یې پر څنګانه ینبی وو ، څنګون یې ښوراوو ، الله الله یې ورته کول "الله کوټ للو دلته مه راځه ګیدو ، لالی ویده دی په خوبو".

د مولوي صاحب د خوني په بنده دروازه کې ږغ شو "بختیالۍ تا او ماشومان خو ویده نه یاست؟".

دې یو ګړۍ غوږ کرار کړی، دویم وار یې ږغ وپېژندلی له "نه" سره سمه ورغله، دروازه یې خلاصه کړه.

د مولوي صاحب له مخه یې ویده ماشوم واخیست ، دوی پر هغه ځای کښېنستلو.

له حال احواله پس، مولوي صاحب پر ږیره لاس تېراوو ، په خونه کې یې شا و خواسره کتل، په دې چې دا ښځه دومره دلاوره ږغېږي ، داسي خو به نه وي چې یو څوک په دې خونه کې ورسره ویده وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې پهٔ نصیحت کولو شروع وکړه ، پهٔ نصیحت کولو، کولو کې یې بیا د نکاح خبره وریاده کړه.

بختیالۍ مخ ور واړاوو، لاس یې له خولې واخیستو "دې خو بهٔ شرم نهٔ لرې له خدایه بهٔ نهٔ وېرېږې ، تاسو خو له خدایه ووېرېږې ،د خدای جواب بهٔ څنګه وکړې؟ چې د یوه ظالم ملکداد جواب نهٔ لرې ، خدای بهٔ دا پوښتنه نهٔ کړي درڅخه وه چې دې کونډې او وړو یتیمانو، پهٔ دې تورو دېوالو کې پنځه، شپږ میاشتې تېرې کړې ، تاسو یې یوه هم پوښتنه وکړه؟".

مولوي صاحب جېب ته لاس کړی تسپې یې راکښې "هو بختیالۍ ملامت یو".

نن د بختیالۍ سترګې له خپلو ماشومانو نهٔ را اوښتې "مولوي صاحب! که تاسو را شئ که نهٔ شئ ، پر ما داشپهٔ و ورځ هغه رنګه تېرېږي ،ژړوي مې دا ځای چې څنګه پهٔ دې دومره کلي کې یو سنت وهلی نشته چې راشي د دې وړو ماشومانو حال وکړي چې څهٔ حال مو دی ، یو څهٔ پهٔ کور کې لری که نهٔ یا خو ناروغه نهٔ یاست ،د یو ظالم له وېرې ټولو سترګې پټې کړې دي ، څو میاشتې وشوې چې زهٔ او دا وړه پهٔ دې سرای کې شپې او ورځې تېره وو ، بیا چې وار د دهٔ شي، نهٔ له دې خپلو سپینو ږیرو شرمېږې ،نهٔ له ما ، نهٔ د دې وړو یتیمانو له حقه وېرېږې.

تاسو که نهٔ له خدایه وېرېږې، نهٔ د ماشومانو له ازاره ، زهٔ هم د مېړهٔ هم د یتیمانو له حقه وېرېږم ،دا منم چې زهٔ یوه ښځه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

، هیڅ مې هم په وس نه دي پوره ،دا به وکړم، مرګی به قبول کړم ، یتیمانو ته به د پلار قاتل نه کړم ور پلار".
نورو سپین ږیرو سوالونه بس کړو، خاموشه شول.
خو د مولوي خوله نه سره ور تله.
مولوي صاحب: "ته لېونی یې چې د وړې نجلۍ خبرې منې".؟
بختیالۍ اخیر خبره داسې ور خلاصه کړه.
"مولوي صاحب! دا خو به وخت ثابته کړي چې زه لېونی یم که تاسو یې لارې ، په دې سر خلاص کړی، چې پر دنیا نر ودرېږي په خدای که ما د ملکداد زوی وکړی".
دوی هم یوه ،یوه غاړې تازه کړې، خپل ،خپل (څادرونه)یې وځنډل، ولاړ شول ،شپه تېره شوه.
سهار ملکداد په خپله ورغلی "بختیالۍ زه سوال درته کوم، داسې وکړه دا زما زوی وکړه، ته یې دېره خوښه یې".
د بختیالۍ بارې (جارو) په لاس کې وو ، د خونې ومخته په سرای کې ناسته وه، نه یې یوه کړه او نه بله
"ستا زوی نه کوم چې پر سر یې را وتړې لا هم ،دا نېکي وکړه، ما له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زه له مېړه بېزاره یم ، نه مېړه کوم، نه یې شوق لرم".
ملکداد چې په دې پوه شو چې ښځه یوه خوا نه کوي، نو یې له خولې لاس واخیستو
"ستا څه خیال دی ، ما چې دې مېړه دومره په هنر وژلای شو ، نو دا ماشومان دې هم یو ، یو داسې په هنر وژلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه خوښه دې دا ده چې دا ماشومان دې یو، یو داسې پهٔ هنر در مړهٔ کړم لکه مېړهٔ، بلکه دا چې زما زوی پهٔ خوشالي وکړي ،زهٔ د زوی پر غم نهٔ یم ،پر دې یم چې تهٔ زمازوی وکړې، که دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک بهٔ یې نهٔ راځي چې زموږ پلار دهٔ یا د دهٔ زوی وژلی دی".

بختیالی چې د دهٔ خبرې واورېدلې، بارې پهٔ لاس کې حقه حېرانه شوه او سوچونو واخیسته.

"یو خو یې زما مېړهٔ رامړ کړی او پهٔ ډاګه یې مني هم، بیا دا سر زوري، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتیا هم راکوي له دې زوی مړې شخه بهٔ پهٔ چل کار اخلم".

له څهٔ خاموشي پس یې ډېر پهٔ عاجزي وویل

"سمه ده، دوې شپې مهلت راکړه".

ملکداد "دوې نهٔ، درې ورځې مهلت در کوم".

له ځان سره یې واړه، واړه خندل، ولاړ شو.

دا پهٔ دغه شپهٔ د دینک کور ته ورغله، تو له کیسه یې ورته وکړه او هغه عکس یې ور کړی پر کوم چې ایډریس لیکلی وو.

دینک پهٔ هغه سهار وختي ملکداد ته ورغلی "زما ښځه ناروغه ده، که دې یو زر دوه روپۍ راکړې، ډاکټر ته یې ورم".

ملکداد خندل چې روپۍ یې ور کولې "هلکه دا د یار ښځه خو دې پوهـ کړه، که در څخه مني چې دا زما زوی وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ يې له لاسه روپۍ نيوې "سمه ده، ته فکر مه کوه چې زهٔ له هغې خوا راشم".

دی په دروازه کې ولاړ وو، د بختیالۍ د کور په خوا يې کتل "مابنام ته به راځې؟".

دهٔ هم د بختیالۍ د کور په لور سترګې ور واړولې، په زړهٔ کې یې په خپل کردار خندل "نهٔ دوې شپې پر هغه خوا کوم، د لورمې اوس کال وشو، نهٔ زهٔ ورغلی یم نهٔ يې مور، دوې شپې له لور سره کوم".

دهٔ بېرته مخ د دينک په خوا وا ړاوو، کتې، کتې ويې خندل "هلکه دينکه دوې ورځې پس خو به يا نوره وي يا نسکوره".

دينک روان شو، خپله ښځه يې ډاکټر ته بوتله، د شپې بختیالۍ خپله غوټه تياره کړه، څو واره ووته، شاوخوا يې وکتل، څوک نهٔ وو، نهٔ د چا دړغ وو.

خپل ماشومان يې پوهـ کړو "که چیري توخه در تلهٔ، پر خولهٔ لاس نيسئ".

ځان يې ښهٔ مطمئينه کړی، ماشومان يې تر لاس ونيول، د دېوال له سايې سره، د څورلسم د سپوږمۍ په رڼا کې يې ډېر په چټکي ګامونه ښودل چې سپوږمۍ به په وورو کې پټه شوه، د دې به سا سمه شوه، لکه چې وايي "اوبو اخيستی ځګ ته هم لاس اچوي".

يو وخت يې شرنګی تر غوږ شو چې تر شا يې وکتل، سپی ور پسې وو، مېږوی يې کبنلي وو، د غاړې ځنځير او مېږوی يې شرنګی کاوۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې که له وېرې ډېر ژغ تر خولۀ نۀ وتو بيا يې هم دا هڅه کوله چې لوتې ور غورزوي ، سپي وګرځي.
د محمددين د انارو تر باغه ، پۀ باغ کې ځۀ تګ مشکل وو ، د ونو او بوټو پۀ وجه، ځکه ځۀ وځنډېده.
چې دا ور ورسېده، دينګ د موټر ډرائيور ډېر سترې کړې وو ، پۀ ځۀ شوه، ځۀ شوه هغه ستا ښځه.
دى نه وې، تۀ ما پۀ يو بلا وخورې.
چې بختيالى و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائيور د اختر ورځ شوه.
دومره پۀ تازيله يې موټر روان کړى لکه يو څوک چې دى ويني، ور پسې وي.
يو زوى يې پۀ روان موټر کې، پۀ سپي پسې تر شا کتل چې سپي پاته شو.
دۀ پۀ ژړغوني ژغ وويل "مورې ! زمونږ سپى؟".
دې زوى پر مخ مچ کړو "زويه ! دينګ کاکا بيرته راځي ، کور ته يې بيايي".
پۀ لارې هغۀ ښارګوټي راغلى، پۀ کوم کې چې د دينګ د لور کور وو او هم موټروان د دې ښارګوټي وو.
د لور کور يې له لرې وه بختيالى ته ور وښودى.
پۀ تلو، تلو کې، وسهار ته نژدې يو بل ښارګوټي ته ورسېدو ،دوى شپۀ پۀ ناسته تېره کړه ، ډرائيور ويده شو .
سهار چې يې لمنځونه وکړو . چاى يې وڅښلې بيا يې مخه وکړه ،ماښپين قضا وو چې هغه ښار ته ورسېدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بيا څه رنګه ځای دی، څومره ډېر موټران دي پکي چې کله يې د خره ټانګه وليده ،نارې کړې "ادې ادې هله وی پۀ خره يې ګاډی پسې کړې ده ، سړی پکي ناست دي"

بل چې رکشه وليده ورته حېران و چې دا بيا څه رنګه شی دی په درو پيو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی ورته په سوچ کې وو چې دا خو يې زموږ رنګه کالي نۀ دي ، لمن يې نسته ، تر شا د چا توره تېلی ده چا شنه تېلی چا رنګ په رنګه لوتي ترلې وې ،دوی پوښتنه هم نۀ شوه کولی چې دا څنګه شيان دي ، خو بس حېران دريان يې يو بل خوا ته کتل.

ډرائيور پۀ ښار کې يې يو چا ته هغه ايډريس ورښکاره کړی، هغۀ داسې وويل"سيده ورځئ، تر هغه وخته چا ته مۀ دربرېږئ ، تر څو چې يو لوی چوک د راځي ، پر چوک له يو چا پوښتنه وکړی، هغۀ بۀ يې در وښايي، ډېر مشهوره سړی دی ، هر څوک يې پېژني " پر چوک يې له يو چا پوښتنه وکړه، هغۀ يې دوکان ته لاس ونيوو

"هغه مخامخ دوکان يې دی" دينک ور کښته شو، دوکان ته ورغلی ، يو سپين ږيرې سړي ته يې هغه ايډريس ورښکاره کړی.

هغۀ چې ليکلي وليدل، يو ګړی پۀ سوچ کې لاړ ، هم پۀ هغه سوچ کې يې کاغذ واړاوو چې عکس ته يې پۀ غور وکتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس یې وپېژندلی ، په سپینو چشمو کې یې سترګې
دینک ته ور واړولې، په وړه خندا کې
"وبخښه، ښېخي ډېر وخت تېر شوی دی ، د تورکانۍ د اینځر
زوی یې؟ ".
دهٔ چې د شاه جي و تکو سپینو وېښتانو ته کتل "نهٔ نهٔ نوم
مي دینک دی ، صرف مې د اینځر لور او لمسیان تر تا پوري
را وستل، ما ته اجازه را کړه ، زهٔ ځم ، د کرایې موټر مې
راوستی دی".
دهٔ چشمې له سترګو لرې کولې "د خدای بنده، خو پهٔ بس کې
بهٔ را تلاست ، دومره کرایه؟ ".
له ډېره سته پس، شاه جي رخصت ور کړو.
دینک روان شو، پر شا یې ور وکتل "د خدای پهٔ امان، نوره
کیسه بهٔ بیا بختیالۍ درته وکړي".
بختیالۍ او ماشومان یې د دوکان مخته کښته کړو، دی
روان شو،شاه جي له بختیالۍ سره روغبړ وکړ،د خپل
همسایه رکشه یې را وغوښته ، بختیالۍ او ماشومان یې
کور ته ولېږل.
کور ته چې ورغلو ، د رکشې والا د شاه جي ښځه پوهه کړه
چې "دا د شاه جي مېلمانهٔ دي ، ښېخي له لرې راغلي دي،
باید ښهٔ خدمت یې وکړې".
د شاه جي ښځه جبینه پهٔ پښتو پوېده، خو وئیلای یې ښه نهٔ
شوه ،پهٔ ډېر زحمت یې بختیالۍ پهٔ خبرو پوهوله یا پوهیده.
جبینه د بختیالۍ او ماشومانو ته ډېره حېرانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېرانه پهٔ دې وه چې دې پښتنې دېرې ليدلې وې ، د ښارنهٔ ، د غرنو.

د دې اوږدو جامو او لړلو ماشومانو ته بهٔ خود حېرانه وه ، چې نهٔ يې داسې جامه ليدلې وه، نهٔ يې داسې لړلي ماشومان .ماښام شاه جي هم راغلی، له بختيالۍ يې ښه د کور ، بابا او ټولو پوښتنه بيا وکړه.

له ډوډۍ خوړلو پس، شاه جي لاس پهٔ دسمال پاکول ويې خندل "بختيالۍ لورې ! که ستا پهٔ ياد وي چې ستابابا بهٔ ويل چې يو متل دی (مور مېلمه له هوره پس پوښتو) اوس نو حال راکړه، تهٔ او ښار ته له دې ورو ماشومانو سره راتلهٔ".؟ بختيالۍ شاه جي ته مخامخ ناسته وه ، خپل لستونی يې د پکي پهٔ ډول د ګرمۍ پهٔ وجه ښوراوو.

له هغه وخته يې کيسه شروع کړه چې دی ورغلی، د دوی پهٔ کور کې اوسېدهٔ.

پهٔ غرهٔ کې يې سروې کوله ، نقشې يې جوړولې بيا تر دغه ماښامه چې دا له شاه جي سره، د دهٔ پهٔ کور کې ناسته وه. جبينې د دې د ماشومانو ځايونه هوار کړو ، يو، يو ويده ېدل، ټول ويده شول.

شاه جي که څه هم د بختيالۍ ومخ ته کتل، خو سوچ يې پهٔ هغه تېر وخت او د دې د بابا پهٔ کور کې وو.

بې پامه يې اوف کړو، ولاړ شو، پر لمانځهٔ ودرېدو. بختيالۍ ته ور پهٔ ياد شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ربښتیا، ربښتیا، شاه جي چې به لمونځ کاوؤ، یو خو یې لاس پر نامهٔ نهٔ نیول او بل یې د خاورو ټیکۍ مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورډکولې دهٔ څښلې، بختیالۍ ته ږغېدو "زهٔ او جبینه پهٔ دې کور کې دوه پهٔ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادهٔ او بچیانو خاوند دی، د څنګ پهٔ سرای کې اوسي، یوه دي پهٔ دې ده چې له موږ سره پهٔ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پهٔ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه در کړم، تهٔ او خپل بچیان پکښې اوسی".

بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زهٔ او بچیان بهٔ پکښې اوسو".

شاه جي دېوال ته نزدې شو، شا یې وهله "سمه ده چې څنګه تهٔ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څهٔ اسانه دي".

شپهٔ سهار ته نزدې وه چې دوی تول ویده شول.

بختیالۍ ته دا څهٔ عجبهٔ ښکارېده چې هلته یخ وو. موږ پهٔ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ربښتیا، ربښتیا، شاه جي چې به لمونځ کاوۀ، یو خویې لاس پر نامهٔ نهٔ نیول او بل یې د خاورو ټیکۍ مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چاى راوړې، پیالې یې ورډکولې دهٔ څښلې، بختیالۍ ته یې وغږېدو "زهٔ او جبینه په دې کور کې دوه په دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادهٔ او بچیانو خاوند دی، د څنګ په سرای کې اوسي، یوه دې په دې ده چې له مورې سره په دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې په اخیره کې، زما خالي سراى دى، هغه در کړم، تهٔ او خپل بچیان پکښې اوسى".

بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زهٔ او بچیان به پکښې اوسو".

شاه جي دېوال ته نژدې شو، شا یې وهله "سمه ده چې څنګه تهٔ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څهٔ اسانه دي".

شپهٔ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ویده شول.

بختیالۍ ته دا څهٔ عجبهٔ ښکارېده چې هلته یخ وو. مورې په خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا موږ ستاپهٔ ځای کې یوه شپهٔ هم وکړو ،له موږ سره روپۍ ډیرې دي، تهٔ صرف وما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور موږ له تا هیڅ هم نهٔ غواړو".

شاه جي خاخان له ځان سره بوتلو ، له بختیالۍ پهٔ پته یې د کور پر سامان، څه د ځان روپۍ ور کړې ، سامان یې راوړو.

بختیالۍ خپل کور سم کړو.

شپهٔ یې د شاه جي پهٔ کور کې وکړه، پهٔ سبا له خپل کور ته دا او زامن بیا ده نوي کور خاوندان شول

یو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چې ویني، د ښار پوخ کور ،د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نهٔ وو.

میاشت تېره شوه.

یو سهار شاه جي دوکان ته تلو ، د دوی پر کور ورغلو ، له حال احوال کولو پس یې له بختیالۍ پوښتنه وکړه "د څهٔ ضرورت خو نشته؟".

بختیالۍ چې د جامو له مینځلو را ولاړه شوې وه، خپل غړلې لستوڼي یې خوراوو "نهٔ نهٔ شاه صاحب، د هیڅ ضرورت نشته ،که چیرې د یو شي ضرورت پېښ شو ، ضرور بهٔ درته وایم ، پر دې که صلاح راکړې چې خاخان پر یو کار ولګوو؟".

شاه جي چې لاس پر ډېوال کښېښوو ":ا خو ډېره ښهٔ خبره ده، تاله خاخانه پوښتنه کړې ده،دی کوم کار کولای شي یا یې کوم کار خوښ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالی چې هغسې ولاړه وه "هسې یې پر یو کار ولګوه، په مزدورۍ کې کله دا وو چې دا کوم دا نه کوم".
شاه جي چې خپلې چشمې په سپین دسمال (چې یوه شنه لیکه هم پکښې تېره شوې وه) پاکولې "نه نه داسې نه ده، خېر زه به سوچ پر وکړم".
په دې بله ورځ شاه جي ورغلی، یو هلک بل ور سره وو، خاخان یې ور سره کړو "له دې هلکه سره لاړ شه، څو ورځې په ښار کې تېره کړه، هلکان به ووینې، څوک څه کار کوي، څوک څه کار، چې کوم کار دې خوښ شو، وماته به ووایې، هغه کار به که خېر وو، په صلاح شروع کړو".
خاخان لاړو، څو ورځې یې له هلکانو سره تېرې کړې، چا ګنجی، چاصدرۍ، چا د پلاستیک لوتې، چا نسوار خرخول، چا کاغذونه ټولول، چا څه او چا څه خرخول.
په څو ورځې پس شاه جي له خاخانه پوښتنه وکړه "کوم کار دې خوښ شو؟".
خانان چې خپله خرچنه ګوته په غاښو کښېکښېله "زما د پالش کار خوښ دی".
شاه جي یوه دوکان ته بوتلو، یو وړوکی صندوخ، برش او پالش سور او هم یې تور ورته رانیول.
خاخان چې له هغه دوکانه ووتو بیا یې ناره کړه "پالش، پالش".
د پالش کار یې شروع هم په دې کړو چې دځ ته دا نارې ډېر خوند ورکاوۀ، پالش، بوټ پالش، یوسړي خپلې څپلۍ ورکړې "دا را پالش کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ چې ځپلی ور واخیستې، تر ډېره پهٔ سوچ کې ورته ورک وو.
هغه پرېغ کړو "هله ماشومه، زما کار دی، ټوله ورځ خو بهٔ پردې ځای نهٔ یم ناست".
دهٔ د پالش ډبې خلاص کړو، پالش ورکول یې شروع کړو. هغهٔ پرېغ کړو "هلکه یوار خو یې پهٔ اوبو صفا کړه".
خاخان چې د هغهٔ سړي پهٔ خوا ور وکتل "ټولې پریولم؟".
هغهٔ چې د دهٔ ور کړې چپل پهٔ پښه کړو، ور ولاړ شو "نهٔ نهٔ. ستا اوله ورځ ده که څنګه؟".
خاخان چې پهٔ لاس کې یې د هغهٔ سړي ځپلی وه "هو".
هغهٔ زړهٔ سواند سړي ځپلی پهٔ خپله ورسره پالش کړې.
بس کار یې له هم دې ځایه زده شوو، ورځ یې تر ماښامه پهٔ ښار کې تېره کړه، ماښام چې کورته ورغلی، شپېته روپۍ مزدووري یې کړې وه.
دا ډول سهار تلو، ماښام راتلو، روپۍ یې راوړلې، کله لږ کله ډېرې، یوه ورځ چې پهٔ ښار کې روان وو، نارې یې وهلې "پالش، بوټ پالش".
یو سړي ور ناره کړه، دی ورغلی، هغهٔ خپل بوټونه ور وو کښو "دا پالش کړه، ښهٔ پالش ور کړه، هسې یې پهٔ رنګ مهٔ رنګه وه".
چې پهٔ دوکان کې یې پمبهٔ او جوړې بسترې خرڅولې.
دوه مزدوران یې د دوکان تر مخ، پر پاخه سړک ناست وو، پهٔ بستره کې یې پمبهٔ اچولې وه، پهٔ لرګو یې پکښې ټکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار له ده پوښتنه وکړه "ماشومه ! داسې کور بهٔ نهٔ وي در معلوم چې سپین سرې لري ، زموږ کار ډېر دی، بسترې بهٔ پهٔ مزدوري ور کوو ، پهٔ کور کې بهٔ یې جوړوي".

خاخان "هو یوه را معلومه ده، خو زهٔ بهٔ حال وکړم".

بوتونه پالش شو ، خپلې پنځه روپۍ یې را واخیستې ، روان شو ، د دوکاندار بیا له شا دِغ شو "ماشومه ! که یې چیرې ماشین نهٔ درلودی ، مشین بهٔ هم موږ ور کړو".

ماښام چې کورته راغلی، مور ته یې د دوکاندار کیسه وکړه ، مور یې ډېره خوشاله شوه،

له ډېرې خوشالۍ یې سر، سرتور کړی "شکر دی خدایه ، زما خو دا خیال وو چې بې مېړهٔ او بې خپلو د ژوند شپې او ورځې نهٔ تېرېږي.

زویه دا خو ډېر ښهٔ کار دی.

، زهٔ بې کاره پهٔ کور کې ناسته یم، دا کار ځینې راوړه، ښهٔ دی، یو بهٔ ما و د زرینې وخت پر تېر وي ، بل بهٔ مزدوري را کوي".

خاخان سهار دوکاندار ته ورغلی، یو مشین څلور ، پنځه بسترې یې ځینې راوړلې ، تول پر روزګار شول.

ورځ تر هغه بله تول پهٔ ښهٔ رنګ کېدو ، هم یې روپۍ پیدا کولې، دا ډول خاخان خپل پالش کاوهٔ، مور ته یې بسترې راوړلې ، روپۍ چې بهٔ د دوی تر ضرورت زیاتېدې ، هغه یې شاه جي ته ور کولې.

یو ورځ خاخان د پالش صندوخ پهٔ کونج کې کښېښوی "مورې ! زهٔ د پالش کار پرېږدم ، پهٔ هوټل کې کار شروع کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالی چې سترګې یې د پالش په صندوخ کې وې "زویه ! د هوټل کار به ګران وي، نه به یې شې کولای".
خاخان بې کمبلې پر فرش وغځېدو،
"مورې ! ځان به پرې وګورم، که چیرې ګران وو، پرې به یې ږدم، د پالش کار خو بیا هم شته".
بختیالی چې کمبله هواروله
"زویه ! له شاه جي سره به مشوره وکړو".
خاخان چې را پورته شو، د کمبلې په لور روان وو" سمه ده مورې ! سبا به زه شاه جي ته ورشم".
بختیالی چې د هوارې کمبلې وڅنګ ته کښېنسته "نه نه زویه، زه به خپله ورځم".
بختیالی سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چې خاخان داسې وایي "ما په یو هوټل کې کار موندلی دی، زه په هوټل کې کار کوم
ستاڅنګه خوښه ده؟".
شاه جي چې یوه وړوکې کتابچه یې په لاس کې وه "کار دې کوي، بې کاره دې نه کښېني، ګټه دې نه راوړي، خو کار دې نه پرېږدي".
له دې ورځې خاخان په هوټل کې کار شروع کړو، د هوټل کار ک
څه هم ګران وو بیا یې غرمه او مابنام ښې غوښې هم ور کولې
په اوله ورځ چې د هوټل مالک لمانځه ته لاړ، دی پر چوله ولا
دو چې چائینکه به پخه شوه، تو یده، ده به له وار خطایي د خپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، سپنکی خولی له سره را واخیسته، چائینکه بهٔ یې پهٔ ونیوله، له چولې بهٔ یې را ویسته.

ډېره موده یې پهٔ هوټل کې کار وکړو ، د هوټل مالک ډېر ځینې خوشاله وو.

یوه ورځ خاخان نهٔ راغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوټل مالک بهٔ تل دا فکر کاوؤچې "داځه شو؟ حساب یې هم پاته دی، نهٔ یې دی وړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

7

کله چې د بختیالی دویم زوی محیب الله د اووۀ کلونو شو، شاه جي پۀ سکول کې داخل کړی.

یو څۀ وخت یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو، اوس نو هغه وخت نۀ وو چې محیب یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بیولو.

یوه ورځ خاخان له وروره سره پۀ دې وختي ووتو، چې پۀ سکول کې یې څو کاله وشو، یو څۀ زده کوي هم ، که هسې ورځې وخت تېروي.

له استاده بۀ یې پوښتنه وکړې بیا بۀ خپل هوټل ته لاړ شې له مور سره پۀ کور کې زرینه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبیب الله پاته شو.

د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره یې جوړې بسترې وړلې ، د موټر دتلو پۀ وخت کې، حبیب له شاپۀ موټر تال شو.

موټر چې د دوی له کوټې بله کوڅه ته ګرځېدو، حبیب له موټره ټوپ کړو، سر یې پر پاخۀ سړک ولګېدو چې ښځي یې اندازه وینې یې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلګو ویل "یو رګ یې پرې شوی دی". ٠

د کوڅې پۀ سر کې، د دوی همسایه هندو دوکاندار، پۀ بل موټر کې واچاوۀ، هسپتال ته یې یو وړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل زوی یې بختیالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي. هغهٔ د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره یې بسترې اخستي وې) څه تللی وو، له شا یو سکوټر والا ورغلو "پهٔ موټر دې له شا یو ماشوم ټال وو، ولېږدو".

هغهٔ هم خپل موټر بېرته را غبرګ کړو، هسپتال ته ورغلی چې دی ورسېږدو، رام داس خپله وینه پهٔ لېبارټري کې بدله کړې وه، پهٔ بدل کې یې د ماشوم له وینې سره سمه وینه راوړې وه.

پهٔ دې وخت کې ترسیم مسیح هم راغلی چې هم د دوی همسایه وو، هم یې پهٔ دې هسپتال کې د صفای ډیوټي کوله.

چې هغه وینه پرختمېدو شوه، ډاکټر ناري کړې " یو ګوډی وینه نوره هم پکار ده".

ترسیم چې د ډاکټر له را وتو سره سم ولاړ شو "رام داسه! د دې ګروپ د وینې یو سړی وماته معلوم دی ، زهٔ یې راولم".

رام داس ناست وو ، د ولاړېدو هڅه یې کوله "ترسیمه! ستا وینه بهٔ بدله کړو، دی نهٔ وي هغهٔ سړی رانهٔ شي".

ترسیم روان وو، مخ یې پر شارا واړاوو "دستي یې راولم".

رام داس: "درسره را بهٔ نهٔ شي، یا بهٔ پرځای نه وي".

ترسیم: "نهٔ نهٔ څنګه بهٔ نهٔ راځي".

یو ګړی وروسته ترسیم خپل وررور جېدي راوست، له هغهٔ یې وینه وکښه، چې وماشوم ته دویم ګوډی وینه ور جاري کړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي،بختیالۍ اوخاخان هم راورسېدو چې کله بۀ بې ورو کي زوی زګېروی شروع کړو، دا بۀ بې اختیاره ور ولاړه شوه "جار،قربان مور د جار شه،مور دې صدقه شه، چې د خدای در باندې لوربږي، مور څۀ کولای شي، جار خدای پاک دې دا خوږ در څخه واخلي ،جار خوږ دې پر کانو او بوټو شه ،خپلې لاړې دې دوا شه".

له هره آه سره بې دا ویل ، ورته ولاړه بۀ وه.

د ماشوم دوې شپې، دوې ورځې پۀ هسپتال کې وشوې.

د کوځې نر او ښځې راتلو سُني، نۀ شیعه، نۀ عیسای او نۀ هندو پاته شو.

ټول بۀ پۀ ورخ کې یوار راتلو ،پۀ هغۀ ساعت خاخان لا هم نۀ وو.

د حبیب حالت ښه نۀوو ، ګړی پۀ ګړی بې رنګ تغیر خوړلو.

بختیالۍ ټوله شپۀ پۀ ناستې ورته تېره کړله.

سهار له لمانځۀ وروسته چې بختیالۍ د زوی کتو له راغله چې ګوري بې، حبیب هیڅ حرکت نۀ کوي. نارې بې کړې "هله ډاکټر صاحب! هله دا حبیب ولې نۀ ښوري ؟".

نرسې پۀ منډه ډاکټر راوستو، ډاکټر له کتلو وروسته، نرسه ته پۀ هغه ژبۀ یو څه وویل، چې دانه پۀ پوهېده.

ډاکټر روان شو، نرسې بې د پزې اوخولې څخه پائپونه کښلو، دا بې سر ته ولاړه وه، پر سر بې لاس ور ینبی وو ، له سترګو بې اوښکې څڅېدلې ،شا و خوا بې ونورو ناروغانو ته کتل او د زړۀ له زوره بې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب وفات شو، د کوڅې ټول خلک ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړوکي زوی يې د کوڅې خلکو يو وړی، خاورو ته يې وسپارلی.
له هغه وروسته به بختیالی اوخاخان دې ته حېران وو چې داخلک خو نهٔ زموږ د ژبې دي، نهٔ د مذهب بيا ولې نهٔ ځان سپموي نهٔ مال ؟.
څو، څو واره هغهٔ دوکاندار، له څو کسانوسره (چې د دې زوی يې پهٔ موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "مابهٔ بخښې، له ماخطا وشوه، اوس تاسو پور راباندې ږدی، زهٔ بهٔ يې درکوم".
بختیالی تر دې خبره نهٔ شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څهٔ دښمني وه، داپېښه وه وشوه، مابخښلی يې، له ما خلاص يې، هم پهٔ دې دنیاهم پهٔ هغه". دوکاندار خاخان ته پهٔ دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.
بختیالی چې ولېدې "داڅهٔ دي؟".
دوکاندار "يو څو روپۍ".
"بختیالی ولوړل (قسم يې وخوړ)که زهٔ ستايوه روپۍ واخلم".
دوکاندار چې را ووتو، شاه جي ته يې روپۍ ورکړې "داپهٔ يو ډول پهٔ واخله. داڅهٔ ډول ښځه ده، ماپهٔ خدای که داسې غیرتمنه ښځه تر اوسه لیدلې ده".
روپۍ يې د شاه جي پهٔ لاس ورکړې، دوی روان شو. د فاتحې يو څو ورځې وروسته، غرمه وه، مور يې د دوکاندار له پاته بسترو، يوه نیالي پهٔ برامده کې هواره کړې وه، ګندله يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شا د حبيب ږغ شو "موري !وه موري !".
دې تر شا وکتل ، چارپېره تور دېوالونه يې تر نظر ويستو، حبيب نهٔ وو.
له ځان سره يې پهٔ سوکه، افسوسناکه اواز کاکړۍ ويلې

پر دنيا نازک له کمه — لېونی وږغېدمه
مور يې خنګه هېره وي — سې جنازه بل زبان وړي
شک بهٔ کاږم نهٔ راځې — د دوړی نشتــه دروازې
دا د ده د خپل خپلوي — اوس د هندوان قربيان دي
ستاد زړهٔ پر دېوالــو — د مرګ تاريخ ليکم ګرانو
چاته نهٔ دی ورښکاره — تاکې مه ستاله غمو زړهٔ
زما پهٔ غم نهٔ راګډېږي — خاندې خلک ګرانه ګايږي
ځله خوري مه سږي زړهٔ — ستا پر دوړی کاني پراتهٔ
ستا لمبې مه زړهٔ سوځي — صبر د راکې الـهي
لمرد سوځي مځکه سره — پر تا د رب وکي سايه

مور يې پر خپل وروکي، وفات شوي زوی، جوړې کړې کاکړۍ ويلې
محيب پهٔ دروازه کې ودرېدو، د مور پهٔ ژړغوني ږغ کې يې کاکړۍ غاړي اورېدلې، چې پهٔ دروازه کې پهٔ درېدو ستړی شو، دننه ورغلی
مور چې دی وليدو، ستن يې پهٔ نيالي کې جګه کړه، ولاړه شوه، اوبهٔ او ډوډۍ يې ورته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

خاخان پر پولی سر ږمنځلی "مورې! ان مي يو کار پيدا کړی دی، که ستاخوښه وي"-

بختيالی چې سترګې يې د دهٔ پهٔ خوا ور واړولې "زويه څنګه کار؟"-

خاخان چې خپله سپينکی خولی پر سر کوله "مورې! د سنېماپهٔ مخ کې يو کبابي دی، دسيخانو کباب او شربت خرڅوي-

دی بهٔ ناست وي، زهٔ بهٔ چې فلم شروع وي، کباب او شربت دننه وروړم، پر خلګو بهٔ يې خرڅوم"-

بختيالی چې د دهٔ له لاسه ږمنځ رانيوله "زويه داسنېما يې بياڅهٔ بلاده؟"-

خاخان پر مخ غوړ لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنېما نوم نهٔ دی اورېدلی؟"-

بختيالی د ولاړېدو پهٔ وخت "نهٔ زويه نن يې دا دی ستاپهٔ خولهٔ کې اورم"-

خاخان واړه، واړه له ځان سره خندل "مورې سنېماداسې ځای دی چې پهٔ سونو خلګ ورته راځي، ناست وي، تنداره يې کوي ، کله د ښځو رحسونه (رقصونه) کله جنګونه پکې کېږي"-

بختيالی چې پهٔ ګونجې تندي، تونده لهجه ورته وويل "نهٔ نهٔ زويه ،داسې ځای ته بهٔ نهٔ ورځې چې جنګونه پکې کېږي ،که

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې جنګونه پهٔ در کولای، له خپله کلي بهٔ پهٔ شپهٔ نهٔ راتلم ،ګوره ګوره چې ور نهٔ شې"-

خاخان شوندان پهٔ غابنو کې نیولی وو چې وره خندا يې ښکاره نهٔ شي "مورې پهٔ ماڅۀ کوې، زهٔ خپل شربت اوکباب پکي خرڅوم، دوی دې خپل اتنونه او جنګونه سره کوي"-

بختيالۍ چې د ږمنځي غاښونه پهٔ يوه واړه خلي پاکول "نهٔ نهٔ زویه د بل ګولۍ یابهٔ لرګی دربانديږ ولګېږي"-

خاخان کټ کټ وخندل "مورې داحقيقت نهٔ دی، دا د برق پهٔ زريعه پر دېوال عکسونه ښکاره کوي ، دا نور خلګ ورته ناست وي، ننداره يې کوي، تا تر اوسه اورېدلي دي چې د جنګ خلګ ننداره کوي يا شربت وکباب پکي خرڅوي، پهٔ جنګ کې خوخلګ ګوابښ کوي"-

بختیالۍ چې د حېرانتياپهٔ حالت کې، د ږمنځي پر غابنوخپله ګوته تېروله "زهٔ هم حېرانه شوم چې دا اوس څنګه خلګ دي چې د جنګ ننداره کوي،زما لېونی بیا د ګوابښ پر ځای شربت و کباب پکي خرڅوي-

سمه ده زويه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د دهٔ کوم کار خوښ وو ، هغه دې کوي"-

دا خو هسي عذر وو ، حقيقت خو دا وو ، چې و دهٔ ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ور کاوو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی له هغهٔ مصورسره یې کار شروع کړو، چا چې بهٔ د نوي راغلي فلم د مشهورتیاد پاره ، غټ غټ عکسونه جوړول او پهٔ چوکونو به یې ځړول-
له هغهٔ سره یې ډېر پهٔ مینه او خلوص دا کار کاوۀ- ډېخي ډېره موده یې د استاد جوړ کړي عکسونه رنګول او ورل پهٔ چوکونو بهٔ یې ځړول-
استاد یې پهٔ بدل کې یو د غرمي ډوډۍ، هر ماځیګر د جېب خرڅه ورکوله-
د هغه روپۍ خرڅولې نهٔ ،جمع کولې یې ، کاغذونه او قلمان یې پهٔ اخیستل-
ماښام چې بهٔ کور ته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول بهٔ وو- د مور بهٔ یې هر سهار دعوه وه "ټوله شپهٔ پر بتانو تېره کړې، اوس خونهٔ د دین شوې، نهٔ د دنیا ،نهٔ لمونځ کوې ،نهٔ اودس، نهٔ دې پهٔ دې دومره وخت کې دوې روپۍ کور ته راوړې-
دا ډول پهٔ دعوه او شنه زړهٔ درست کال تېر شو، نهٔ یې د مور خولهٔ سره ورتله ،نهٔ دهٔ دا کار پرېښوی-
یو ورځ یې مور مخه وکړه، شاه جي ته ورغله، ټوله کیسه یې ورته وکړه-
شاه جي پهٔ سپینکوټي دسمال سترګې پاکولې، مخ یې ور واړاوو
"بختیالی ! اوله ورځ مي درته وویل، هلک وخپل مخ ته پرېږده، کار مهٔ پهٔ لره، ستاخهٔ خیال دی ،خاخان بهٔ تاوانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته راوړي، نۀ بې راوړي، بې غمه شه ،خانان زۀ د بر بنۀ پېژنم "-

بختيالی چې شاه جي دسمال نغښتی، دې بې ولاس ته کتل" اوس خو درست کال وشو، نۀ بې يوه روپۍ کورته راوړه او نۀ بې غوږ له ګوته ورووړې ده، د الله اکبر د پاره"-

شاه جي چې خپل نغښتی دسمال جېب ته کاوۀ" بختيالی دا لمونځ چې نۀ کوي، پۀ دې ملامت دی، دابۀ ورته ووايم لمونځ بۀ کوي، پر کار نۀ شم ورته وئيلای، کار چې ددۀ خوښه ده هغه کار دې کوي، چې روپۍ پکې تاوانه وي ،که هغه کوي چې روپۍ پکې ګټې"-

له کوره سم سره را ووتو ،چې راغلو خاخان ويده وو، مور له خوبۀ را پورته کړو-

اتۀ بجې کېدونکې وې ، چې دا ورځ د جولای د مياشتې دوويستمه وه-

چې دۀ مخ ومينځلی، مور بې چای راوړلې، شاه جي او خاخان چای څښلې، شاه جي خاخان ته خبره ورياده کړه "خاخانه دا مور در څخه ګيله منه ده،ته ولي لمونځ نۀ کوې ، تر غرمي ويده بې "؟-

خاخان چې سر کښته ځړولی وو، را پورته بې کړو ،د شاه جي پۀ لور بې ور کتل" له دې واره مي تۀ او مورکۍ وبخښې بل وار بۀ داسي نۀ کوم"-

شاه جي ولاړ شو "زۀ ځم، خو ته بۀ قول راسره کوې"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې شاه جي ولاړ وو، په ناستې يې د شاه جي ومخ ته کتل" هو قول دی"-

په دې ورځ چې ورغلی، استاد ته يې وويل "د دې اوس راغلي قلم تول عکسونه زه جوړوم، ته هسې راته گوره"-

جامې يې بدلې کړې او رنگونه يې راواخیستو، د عکسونو په جوړولو يې شروع وکړه، استاد ناست وو، ورته کتل يې چې کوم ځای به يې ناخوښه شو، ده ته به يې اشاره وکړه، یا به يې په خپله قلم ورواخیستو-

داډول عکسونه تول مکمل شوو، چې کله وارد لیکلو شو، نو استاد قلم په لاس ور کړو-

ده ډېر په معصومانه انداز قلم او رنگ په لاس کې راواخیستو-

خاخان "استاد محترم! زه په خدای که خپل نوم ښه وئیلای شم"-

استاد چې پر چوکی ناست وو، د ده پر مخ يې د رنگونو تکي ليدو.

ده په رنگېدلو لاسونو کې رنگ او قلم نیولي ،واړه واړه يې خندل.

خاخان "استاد محترم! ته يې پر کاغذ ولیکه ،زه يې هغه ډول درته لیکم "استاد یو گړی په سوچ کې ناست وو، په دواړو لاسونو کې يې کاغذ ور غرا وو بیایې هغه کاغذ سره خور کړو ،یو ځه يې پر ولیکل. و ده ته يې ور کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د استاد محترم لیکلي دومره ښاهسته ولیکل، چې او استاد محترم یې پهٔ چوکۍ کې ګوته پهٔ غاښ ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پوښتنه ځیني وکړه "تهٔ چې پهٔ الف،بې نهٔ پوهېږې بیادې دالیکل څهٔ ډول زده کړو؟".

خاخان چې د رنګ د ډبي سر بنداوهٔ" استاد محترم! دا زما له ډېره وخته شوق وو، هر ځای چې بهٔ ما ښاهسته لیکلي ولیدو، ترهغه بهٔ ما لیکل ، نهٔ مي پرېښودل چې هغه لفظونه بهٔ مي هغه ډول لیکلي نهٔ وو.

دا لیکل خو مي له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شوچې پر چوکونو مي غټ غټ لګېدلي عکسونه ولیدل.

بېخي ډېر وګرځېدم هغهٔ سړی نهٔ رامعلومیدو چې جوړوي یې څوک ؟.

یو ورځ خو لا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک یو عکس یو پور ته کړه ، کور ته یې یوسه ، پردې بهٔ یې زده کړې چې پهٔ کومه ورځ مي ستا دوکان ولید، زړهٔ مي دومره ښهٔ شو ،لکه د دنیا ښې او ښادۍ چې ټولي پر ما راغلې وي".

له هغې ورځي استاد مطمئینه شو چې خاخان بهٔ پر دوکان ناست وو، دی بهٔ بېغمه ګرځېدو بل یې ډېروکي تنخوا هم ور ولګوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخي ډېر وخت يې له استاده سره کار وکړی ، اخير هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو ، سبب يې دا وو ، دی څو ورځي دوکان ته نهٔ لاړو او له استاده يې اجازه هم نه وه اخيستې،نو استاد چې بهٔ دوکان ته راغلی دوکان بهٔ بند وو او کارونه بهٔ ټول نيمګړي پراته وو ، ګراکانو بهٔ پهٔ قطار کې پهٔ يوه خوله ووېل چې کار کول مو پهٔ وس نه دي پوره بيا دوکان بند کړی ،څهٔ ته مو خلاص کړی.

څو ورځي پس چې خانان راغلی، د دهٔ او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو ، د خپل استاد پهٔ ضد يې خپل رنګونه او قلمونه واخيستل پهٔ شابهٔ يې ګرځول، د دوکانونو بوردونه يې ليکل يابهٔ د بسونو او لاريو پهٔ اډو کې ګرځېدو ، پر بسونو او لاريو بهٔ يې ليکل کول.

پهٔ هغه ورځ يې له دې کاره هم نفرت وشو، پهٔ کومه ورځ چې يو ډرائيور يو څهٔ ليکلي ورکړو ، دهٔ د لارۍ پر شا ښاهسته وليکل .

دی لا ده لارۍ شاته ولاړ وو چې يو ځوان راغلو ، چې د دهٔ ليکلي يې وليدو ، پهٔ کټ کټ يې وخندل.

خاخان رنګونه او قلمونه پهٔ لوته کې اچول، پوښتنه يې ځينې وکړه "ولي دې وخندل؟".

سړي چې دواړه لاس پر يوه او بل تشي نيولي وو "ولي تا چې ليکل خندا نهٔ درتله؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان د اخبار پهٔ کاغذ له رنګه لاس پاکول "نهٔ! زهٔ خو هسې هغه لیکم چې څوک یې پر کاغذ را ولیکي".
سړي د خندا اوښکې له سترګو پاکولې "دخدای بنده! دا واوره، تا څهٔ لیکي دي؟
زاری مي ډیري ورته وکړې ، پلار یې راضي شو مور یې کونه ښوروینه .
او دغه رنګه ما ستا نوري لیکني هم لیدلې دي چې تا ډېري نا تراشي په کي کړي دي ،
ویشتلی مایې روغ بهٔ نشې، که طبیبان د مور مهږونه کړې میئنه"
پر یو ویګن مي ولیدل چي تا لیکلي وو ، کېنچ رازق ماما ، او داسي نور هم ، هلکه چي په پوهېږې نو بیا یې ولي لیکې ؟.

هغه ځوان ځیني رخصت شو ،او دی ډېر خفه شو ، له ځانه سره یې کست وکړو تر څو چي لیکل زده نه کړم ،په والله که یو لفظ هم ولیکم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

9

دینک ته تړوله شپهٔ خوب نهٔ ورتلو، دايي غوښتل چې ور شي، دوی ته د ملکداد د ناکرارۍ خبر ور ورسوي، دخوب د تښتېدو سبب يې هم دا وو چې يوه شپهٔ ورته درسته کال شوه، تړوله شپهٔ يوې او بلې خواته اوښت او را اوښت.

سهار له چای څښلو سره سم ، دینک له ښځې او زامنو سره دلورد کور په بهانه د خدای پهٔ اماني وکړه، روان شو.

څرک ته چې ورسېدو ، يوه لارۍ راغله ور وختو ، له لارۍ څخه ماځيګر بس ته وختو . تړوله شپهٔ يې لاره ووهله، سهار نژدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړهٔ او ډېر ټپيان شول.

دینک او څهٔ نور خلک يې د بې هوښۍ پهٔ حالت کې هسپتال ته يوړل ، ډېرې شپې يې پهٔ هسپتال کې وشوې.

يو سهار ترسيم مسيح صفايي کوله، پهٔ نري بانس پورې يې تړلی ګدړ، د شپېړو کتونو پهٔ وارهٔ کې پر فرش وهلو، له هغهٔ سرې سره ږغېدو چې د تللو د ناروغانو د کټونو سپين څادرونه يې بدلول او هم يې د دينک خبرې اورېدې ، يوهٔ بل سرې ته يې ويل.

که څهٔ هم ترسيم سم پهٔ پښتو نهٔ پوهېدو خو نمونه يې د دوی د ګاونديانو اخيستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسیم چې د دوی کټ ته ورنږدې شو چې ترلې خولۀ یې خلاصه کړه، له هغۀ سړي یې پوښتنه وکړه "داچاچا څۀ وايي؟".

نااشناسړی چې له ناروغه سپین ږیري دینک سره پر کټ ناست وو، یوه پښه یې لاندې ځړېده، هم یې ښوروله ،دی وايي "دلته زماخپلوان دي ،زۀ پۀ هغو پسې را رهي و م ، پۀ لارې داپښه را وشوه".

ترسیم چې د سپین ږیري مخته کتل

"اوس یې کور ور معلوم دی؟".

نااشناسړي چې هغه بله پښه هم له کټه کوزوله "نۀ دی وايي کور یې نۀ دی رامعلوم ، را وستي هم ما دي".

ترسیم چې د نااشناسړي له کټه لرې شوې څپلۍ ورنږدې کوله "بیا یې څنګه کور نۀ دی ور معلوم؟".

نااشناسړي چې خپله څپلۍ پۀ پښه کوله

"دی وايي رامې وستو، یو سړي ته مې حواله کړو، زۀ لاړم".

ترسیم چې وار بۀ نه وو ،مخ بۀ یې د دروازې پۀ لور واړوو ، بېرته بۀ یې مخ دۀاو سپین ږیري ته ور واړوه

"څومره وخت بۀ یې کېږي؟".

نااشناسړي چې هم ترسیم ته کتل "دی وايي ببخي ډېر کلونه یې کېږي، هغه وخت خو یې هلکان ببخي ماشومان وو، اوس بۀ پۀ ږیره وي".

ترسیم چې سترګې پټې او رنې کړې ، له جېبۀ یې یوه دانه سګرېټ را وکښو، بل یې کړو له یوه کښه وروسته

"هغه سړی در معلوم دی، وچاته چې تاحواله کړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناآشناسړي چې سترګې یې د دهٔ د لاس په سګرېټ کې وې" هو دی وایي شاه جي نومېدهٔ پر پلاني چوک یې دوکان وو".

ترسیم د دروازې په لوري کتل "د بختیالی زامن خاخان او محیب".

ناآشناسړي چې سترګې یې د ترسیم په خړو بوټونو کې وې دی وایي

"هو".

دینک چې ترسیم ته مخ ور واړاوو "هو ! تر خولهٔ دي وګرځم دغه دي، ته یې پېژنې؟".

ترسیم چې ناکراره غوندي وو .ناآشناسړي داسي محسوسوله، لکه له یو چا چې وېرېږي. مخ یې د دروازې له لوري سړي ته واړاوو

"هو ! زهٔ یې پېژنم ، کور یې زمونږ په کوڅه کې دی".

دینک چې د مسخرو په ډول واړه واړه خندل "کاکا بهٔ دې تر ډېره جار شي" له ځان سره یې بنهٔ په زوره وهم خندل "ډېره خو نهٔ لري، کاکا بهٔ دې تر برېټو جار شي، که دې را خبر کړو".

ناآشناسړي ته د دینک مسخرې خوند ور نهٔ کړو، په زړهٔ کې یې د ترسیم مسیح پر بوټونو او خیرنو جامو او تړلي سر افسوس کاوهٔ ، دی وایي "که دې را خبر کړو ډېر بهٔ بنهٔ وي، زهٔ بهٔ دعا درته کوم".

ترسیم لاړو ، د بختیالی دروازه یې وټکوله . هلکان یو هم کور نهٔ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ او زرینه هسپتال ته ورغلې ، له حال احواله پس چې بختیالۍ د ډاکټر دروازې ته ورغله، پهٔ دروازه کې د ناروغانو ګڼه ګونه وه، دې پهٔ دروازه کې ولاړ سړي ته ووېل "له ډاکټرصاحبهٔ یوه پوښتنه کوم".

د دروازې سړی :"مورې ! ته بهٔ انتظار باسې، تر هغه چې دا ولاړ خلک ور شي بیابهٔ ته ورځې". تولو ولاړو خلګو ووېل "یوار مورکۍ پرېږده چې ورشي، مور بهٔ بیا ور شو".

بختیالۍ : "ورونو کور مو ودان".

ډاکټر: "ها څه دربانديشوي؟".

بختیالۍ": ډاکټرصاحب ! هغه زموږ سړی چې پهٔ بس کې خوږ سوی وو، اوس شکر دی ډېر ښهٔ دی، که ستااجازه وي ، موږ بهٔ یې کورته بوزو، کور نژدې دی، که چېري پهٔ تکلیف شو درته رابهٔ یې ولو".

ډاکټرچې یو بل چاته نسخه لیکله، قلم یې ودراوو، بختیالۍ ته یې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ،د نور څه ضرورت نشته".

بختیالۍ چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا بهٔ ورته واخلو" دینګ یې کورته راوستو.

غرمه محیب راغلی چې کاکایې پهٔ سترګو شو، سودا یې شوه، له موره یې پوښته وکړه "مورې! دا څوک دی او راغلی دی؟".

بختیالۍ : "زویه ! دا هغه دینګ کاکا دی موږ چې یې دلته ښنګه راوستو" محیب له کاکاسره ډېر پهٔ مینه روغبړ، حال احوال وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام چې خاخان راغلی د کاکا سر او لاس کړه پټی وو، هم یې وپېژندلی، له روغبړه پس یې د ده مخ ته کتل ځینې ویې پوښتل.

"خیر کاکاداڅهٔ در شوي دي؟".

دینک چې دخپل یوه یوه زخم وپټی ته کتل "زویه! دا خو داسې پهٔ لاره بس وواوښت".

خاخان چې د کاکا تر څنګانهٔ بالښت لاندي کاوږ" ښه نور کور و کلی ټول ښهٔ دي، څنګه دی زما کاکا؟".

دینک چې هغه بله روغه پښه غزوله "زویه! ګزاره کوي، پخوانو ښهٔ ویلي دي "د ظلم پای تمام دی" د هغه غریب خو دریم زوی وفات شو، نږور یې وهغه چرسک ته کښېنوله، اوس یې پهٔ کور کې تل جنګونه وي.

هغه ورځ ورسره کښېنستم، د هر شین زړی او ګورم جن وو. داسې پهٔ ګېڼهٔ ګېڼهٔ کې یې تاسو یاد کړاست، سربېره دلته مې پهٔ کور کې دا شین زړهٔ دی، هلته مې له هغو تللو وېره شي، داسې نهٔ وي یو ورځ راشي یو پکې را وغزوي، تمامه شپهٔ پهٔ ولاړې تېره کړم".

ما ور غبرګه کړه چې " تااول ولي سوچ نهٔ کاوهٔ". دهٔ پهٔ ژړغوني ږغ وویل "ما دي خدای له زویه خلاص کړي، ما دانهٔ دي ورته ویلي چې تهٔ دا سړی مړ کړه دا مې خود ورته ویلي وو چې تنګوه یې ،ګوندي بار شي دامځکه راسره بدله یا رابانديخرڅه کړي.

دهٔ ظالم دا وو چې مړ یې کړ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایې خبره پرې کړه " تهٔ خو له هغه نه وشرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دې بل ور باندې کاوه، ښځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

دهٔ ویل: "سړیه له ماخو یې ورخونه یوړو، ما دا هڅه ځکه وکړه چې دا ښځه ودې چرسک ته کښېنوم، ګوندې دا دښمني پورې ختمه شي، هغه د خدای داسې نهٔ وه خوښه".

خاخان چې وکاکا ته پر غوړېدلي دسترخوان دشیدو وره ډوډۍ کښېښووه.

"ښهٔ کاکا تهٔ چې له دې ځایه ورغلې ،دی دې ولیدو. څهٔ یې ویل؟".

دینګ چې لاس یې پهٔ کاسه کې وو "زهٔ چې کور ته ورسېدم ،پهٔ کور کې خبر شوم چې بختیالی او زامن د شپې تښتېدلي دي.

ده ته ورغلم له روغېړه پس، یې ولمر ته پر ناست کالې بالښت ته ځنګ وهلی وو، سترګې یې کښته اچولې وې".

دینګ ما ورته وویل.

"هلکه ملکداده! تا دا ښځه او ماشومان څهٔ کول چې تنګول دي

چې زهٔ راغلی وای، پهٔ سوکه بهٔ مې در رضا کړې وه".

ملکداد چې سر راپورته کړو، سترګې یې مړې را واړولې "سړیه ښځه نهٔ ده بلاده بلا، زهٔ خو یې تېر یستم، دوې ورځې مهلت یې راڅخه واخیستو"..................

دینګ زما سترګې د دهٔ پهٔ سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولې ناست یې، خو یو خوا ته بهٔ پسې تلې؟".

ملکداد چې واړه وخندل "چیرې بهٔ لاړه شي، د یوچا کلا ته بهٔ ورغلې وي. حال بهٔ یې راشي هر چا ته چې ورشي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څۀ خيال دی هغه بۀ زما له خبري واوري"زۀ خاموشه وم.
خاخان چې جوړه ګوله غاب ته وړله "بيا خو ډېر ښۀ دی چې پر تابې شک نۀ دی راغلی".
دينک چې د اوبو ګلاس يې پۀ لاس کې وو "نۀ منا(مرا) موږ خو هم داسې چل ورسره وکړو چې ملکداد څه د ملکداد پلار والله که پۀ پوهـ شي.
هسې دا روپۍ داسې شی دي چې پر خره يې بار کړې، خلګ خيرالله خان ورته وايي ،ګني دا د ملکداد غوندي خلګو بۀ پۀ ماپسې کاغذونه ټولول".
دسترخوان ټول شوی وو، شنې چای راغلې څۀ، بلکې پرخلاصېدو وې.
خاخان چې د شينو چای تشه پياله ښووه "کاکا بس ناوخته دی، زياته ويده ېږو ،که ډېر پۀ تکليف نۀ يې، ستاپۀ ښاهسته رږغ کې يو څو د پردېسی غاړې راته وکړه، والله که مې له ډېره وخته غاړې اورېدلي وي".
بختيالی چې پر لمانځۀ ولاړه وه، سلام يې پۀ وګرځاوو، ور رږغ يې کړو
"خاخانه ! شرم وکړه کاکا ناروغه دی تۀ غاړې پۀ کوې".
دينک چې سر پر جګ بالښت سماوۀ، پۀ برامده کې يې کټل، د دوو خونو څنګ پر څنګ، پۀ خړ رنګ رنګېدلې دروازې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر یو او بل ځنګ بې یوه یوه کړکۍ پهٔ هغه څېر رنګ رنګېدلې هم لیدې.
چې وده ته مخامخ، یوه د پخلنځي وړه دروازه هم پهٔ هغه رنګ ښکارېده "نهٔ نهٔ بختیالی ! هلکان نهٔ دي ملامت، پردېسی سوځلي دي، یو ځوغاړې بهٔ ورته وکړم.
خاخانه زویه غوږ شه.

پـــردېسی ځو مره ازاد کړې
ما زړل چې بهٔ چـا یـاد کې
پـــردېسي د غــروســرونــه
پرغروچا کړي خــوبــونــه
پـــردېسي د اُورلــه زاتــه
سرت مه نیم نه سوی راپاتــه
پردېسي ده تـــــور دودونه
اورهندوان سوځي لیانجونه

دینک له بالښته سر بې اختیاره را پورته کړو
"وی بختیالی ! اوس مې رایات شو زهٔ چې راتلم، ښځې دلورد پاره نخښنه(تحفه) راکړه، یو ځو د دې د لاس بنګړي بې راکړو، ویل بې "ما بهٔ پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څهٔ شیان بې
نور هم پکې ېښي وو، خود بهٔ پهٔ هغه بس کې پاته شوي وي.
خاخان چې یوه پښه پر بله اړولې وه، بالښت ته پروت وو، را پورته شو "کاکا ! نخښنه دي پهٔ اور پسې شي چې تهٔ خدای ژوندی پاته کړی بې.
کاکا ! انهٔ دي ده خوښه، شپهٔ ډېره تېره ده، چې ویده شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار لا دوی چای څښلې، شاه جي راغلی، له حال احواله پس يې خاخان ته مخ ور واړاوو "د شپې ناوخته کورته راغلم، جبینې راته وویل: داسې ښه شوې وه".

خاخان چې د کاکا د سر او لاس پټی ته کتل "هو شاه صاحب" ټوله کیسه یې ورته وکړه.

دا ډول د کوڅې خلګ وو ،شناخته یو یو راتلو، د خاخان ټوله ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس خاخان او ورور هر سهار پهٔ خپل خپل کار پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمټ شوو.

ټولې پټۍ یې خلاصې کړې، پهٔ دې ماخوستن یې، وخپلو جوړو زخمونو ته کتل، خاخان او بختیالی ته یې وویل" که ستاسو خوښه وي، زهٔ بهٔ سبا که خیر ووکور ته لاړ شم، د دوو شپو پهٔ نیت له کوره راووتم، درسته مېاشت مې وشوه، د هغو بهٔ پهٔ ما کښې چپ وي".

خاخان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو و ټپو ته کتل چې سپین ښکارېدو "هو خود کاکا کښې څهٔ پهٔ ولاړې بهٔ ګرځې، مځکه بهٔ د ناستې ځای نهٔ ور کوي".

شپهٔ تېره شوه ،سهار خاخان کاکا د بس اډې ته، پهٔ پښو سو که،سو که روان کړو، تر هغه کاکا پهٔ ښار کې یوې او بلې خوا ته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

پهٔ اډه کې یې کاکا ته د کور د پاره څهٔ وچه مېوه او څهٔ نور شیان ور واخیستو، له کاکا سره یې خدای پهٔ امانې وکړو، پهٔ بس کې یې سپور کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال پهٔ خبر شو، یو یو بې
پوښتنې ته راتلو، چې ملکداد هم پکښې راغلی.
له روغبړه ، حال احواله وروسته.
ملکداد چې د دینک پهٔ کور کې بې بالښت ته څنګ وهلی وو.
پهٔ خونه کې بې شاه اوخوا کتل، چې پهٔ خونه کې بې پهٔ دېوال
کې تک وهلي مېخونه لیدو.
پر هغو مېخونو څلور داني غټې ، غټې غابونه پراته وو، بلې
خواته یو نغری چې ایرې بې ښې خواپاکې ختلې وې . جار له
بوتو ډک وو.
د ډک جار له یوې او بلې خوا بې پر لوړه دوه صندوخان، یوه
هغه کراسته ،دوه بالښته چې دوی پر ناست وو.
خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندي بې پرغولي یوه چرګه
هم لیده "دینکه ! څهٔ شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې پهٔ
ځان حېران کړی وو".
دینک : "زهٔ چې له کوره ووتم، څرک ته ورغلم، یوه لارۍ
راغله، لاس مې ورکړو ،لارۍ ته ورو ختم.
د لارۍ ډرائیور ښهٔ پهٔ مېنه روغبړ را سره وکړو، د کلې د
سړي، سړي حال احوال بې وکړی.
زهٔ حېران وم چې دا څوک دی چې د کلي واړه او زاړه پهٔ نامه
پېژني.
اخیر مې پهٔ مړه خولهٔ پوښتنه ځینې وکړه، څوانه تهٔ څوک بې او
کور دې چیرې دی؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی یو څهٔ وخت خاموشه وو بیا یې سرې غټې سترګې پهٔ قهر را واړولې ویې خندل.

"ستاسو پهٔ کلي کې دی".

دینک مایې پر استهرینګ نیولو لاسو ته کتل

" څنګه زمونږ پهٔ کلي کې ، زهٔ دې نهٔ پېژنم"؟.

ډرائیور د بیا هغه ډول سرې سترګې را واړولې

"دی نهٔ ، یو وخت وو".

دینک"ما د لارۍ د دروازې تر خلاص شیشه نسوار تو کړو، خولهٔ مې پهٔ خپل څادر پاکوله "هلکه د رمضان زوی خو نهٔ یې؟".

د دهٔ سترګې پهٔ ما کې وې، څړک ته یې نهٔ کتل

ډرائیور"هو دینک کاکا".

دینک ما چې د هغه بل ملګري له لاسه خوږه رانیوه"هلکه خو ځوان شوی یې، هغه مور او نور ورونه دې څنګه دي؟

هغه دوه بهٔ هم ځوانان وي".

ډرائیورچې سګریټ بل کړی، تیلی یې وغورځوله"هو کاکا هغه بل هم ځوان دی"

بیا زهٔ پهٔ ځان نهٔ یم پوهېدلی ، یو څو ورځې پس چې پر حال راغلم. پهٔ هسپتال کې پروت وم، ډېرې شپې مې پهٔ هسپتال کې وشوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

ماخوستن دسترخوان غوړېدلی وو، و ډوډۍ ته بختیالی، خاخان او محیب اوس د زرینې په انتظار وو چې غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.

خاخان : "وروره! موږ د خدای شکر نهٔ شو ادا کولای چې پهٔ موږ کې یې هم داسې سړی پیدا کړو.

اوس بهٔ که خیر وو، یوه ښهٔ نوکري ځان ته پیدا کوې.

چې تهٔ هم پهٔ عزت یې او د خلګو خدمت هم پکې کوې.

دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه جي دننه راغلی.

لاس یې ومینځل، له دوی سره پر ډوډۍ کښېنستو.

د ډوډۍ له خوړلو وروسته، شاه جي د خپل ګونجې، ګونجې لاس ګوته پهٔ غوږ کې ښوروله.

"بختیالی تهٔ بهٔ وایې شاه جي موږ پهٔ سوالو ډوډۍ ته نهٔ شو راوستای، نن پهٔ خپله راغلی، یو څهٔ بهٔ ضرور وي.

خبره داسې ده لورې! زما یوه میاشت کېږي چې ناروغه یم، تاسو ټول خبر یاست او بلکه د مرګ معلومه هم نه ده، چې روغ مري، که ناروغه، خبره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کوله چې ستاسو له ما سره روپۍ دي، دا به سبا خاخان راولېږي ،زهٔ به يې ورکړم".
بختيالۍ چې وزرينې ته په لاس د چای اشاره کوله -
شاه صاحب ! زموږ له تاسره روپۍ څهٔ غواړي. لس پنځلس زره مو در کړې دي، درې ګونه دي راکړې دي".
شاه جي چې د زرينې په لاس کې پتناسهٔ ته په هغو سترګو کتل،چې تک سپين، ګڼ بانه يې په تکو سپينو چشمو کې، له لرې ښکارېدو "نهٔ ستاسو له ماسره ډېرې روپۍ دي، يو خو چې ته راغلې روپۍ دي راکړې، يو څهٔ په هغه وخت کې د کوڅې خلګو راکړې ستاسو د پاره، شل زره ما له ځانه کړې.
په بينک کې مې کېښېښودې ،په ګټه چې د کال پر زر يوه روپۍ راکوي، هم ډېره ګټه به يې کړې وي.
اوولس ،اتلس کاله تېر شوي دي.
بل هغه دوکاندار چې تاسو روپۍ نهٔ اخيستې، وماته يې راکړې ، ما تاسو له رکشه په رانيوه ،پاته روپۍ هم رکشې مزدورې وکړه، ادا يې کړې ،وتاسو ته هم ما د خپلې رکشې ګټه درکوله".
دوی تول خاموشه وو.
بختيالۍ د چای پياله ور ډکوله
"شاه صاحب ! دا دې ښهٔ کار نهٔ دی کړی".
شاه جي چې په رېږدېدلي لاس پياله ور پورته کوله "هو زهٔ منم چې ښهٔ کار مې نهٔ دی کړی، ستاپهٔ هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـړي د ډېره خوابـده شـوه چـې مـا روپـۍ خپلـې اخیسـتې دي.

بختیـالی چـې سـترګې د دهٔ پـهٔ رېږدېـدلي لاس کـې وې "هو".

شـاه جـي چـې پـهٔ رېږدېـدلي لاس کـې یـې د چـاې نیمـه پیاله پاته وه

"لـوري! ځـهٔ وکـړو، مـړهٔ هـم سـتا ډول انسـانان یـو، زړونـه مـو د غوښـې دي، نـهٔ ده ډبـرو، مـوږ تـهٔ او سـتا ماشـومان لیـدل، بـس نـوري خبـرې پرېـږده، سـهار خاخـان راولېـږه، زهٔ اوس لاړم د خدای پهٔ امان".

یـو لاس یـې پـر ګونـډه ونیـوو، هغـه بـل پـر مځکـه، ډېـر پـهٔ زحمت ولاړ شو.

محیب ګوټونه ور سم کړو، تر کوره ور سره لاړ.

سـهار چـې خاخـان تلـو بختیـالی سـوال ورتـه وکـړو چـې "رکشه کور ته مهٔ راوله، دوري یې پریو چا خرڅه کړه.

زمـا لـه دې رکشـې کرکـه کېـږي چـې ستاسـو پـهٔ لاس داسي نهٔ وي یو څوک پهٔ ووهی".

خاخـان چـې تـر دروازه وتـو، مـخ یـې پـر شـا را واړاوو "سمه ده موري".

خاخـان ورغلـی، شـاه جـي بېنـک تـه بـرتلی، دومـره ډېـرې روپـۍ یـې پـهٔ لاس ورکـړې چـې خاخـان بېخـې ورتـه حېران وو. شاه جي ته یې د مور کیسه هم وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي د بهنک تر مخه له لاسه لوېدلی قلم را پورته کاوو "سمه ده خاخانه ! یو څوک به پیدا کړو ،رکشه به پرې خرڅه کړو.

ته دا روپۍ کور ته یوسه، سهار ته او محیب دواړه راشئ، یو کاروبار به په صلاح شروع کړو".

خاخان روپۍ راوړې، ټولې د سلو سلو نوټونه وو.

ټوله کورنۍ ودې دومره ډېرو روپو ته حېرانه وه.

سهار خاخان او محیب دواړه ورغلو، شاه جي پر چوکۍ ناست وو، له دخله څخه یې یو سړي ته بقایه ورکړه "خاخانه ! ته او محیب راغلاست، اوس که ستاسو خوښه وي، یو د کتابونو دوکان به جوړ کړو ،د نجونو د سکول څنګ ته، یو خو یې کار ښه صفا دی بل ښه مزدوري پکښې ده، تر هغو چې یو نوکري پیدا کوو".

خاخان محیب چې ودې ته متوجه وو "سمه ده".

د کتابو نو دوکان یې جوړ کړو، پر دوکان دومره رش وو، چې ښځي به یو ګهنټه دواړه نه په رسېدو، روپۍ ورځ تر هغه بله ډېرېدې.

یو ورځ شاه جي راغلی چې "یوه نوکري مې پیدا کړې ده، خو روپۍ غواړي ، محیب چې شاه صاحب ته د اوبو ګلاس نیولی وو "څنګه نوکري ده او روپۍ څنګه او څه ته غواړي ؟".

شاه جي چې د اوبو تش ګلاس بېرته ور کاوو (ډي ډي .اي .او) "محیبه ! نن سبا یې روپیو کار هم نه کیږي، دا لا اوس هم له موږ سره ښه کوي، د محمد علی (د شاه جي زوی) په خاطر، هغه افیسر د محمد علی ډېر نژدې ملګری دی".

محیب چې ګلاس پر ځای ښووی "دا خو ډېره ښه نوکري ده، زما خوښه هم ده، د تعلیم شعبه ده، زه به له مور سره حال وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام یې مور ته د نوکرۍ کیسه وکړه.
بختیالۍ چې سترګې یې د خوشالۍ له اوښکو ډکې شوې "زویه! نوکري خړد وکړه. کار به دي څهٔ کار وي او بل که بیا کلي له بدلېدای شې".
محیب: "مورې مور، کلی څهٔ کوو؟".
بختیالۍ "زهٔ پهٔ تاسو د دې خلګو خدمت نهٔ کوم".
محیب چې سترګې یې د مور پهٔ سترګو کې وې "ولې موره! دې خلګو له زمونږ سره څومره ښهٔ کړي دي، پهٔ کار دي مونږ د دې خلګوخدمتونه وکړو او مونږ خدای تر دې ځایه را ورسولو، دې خلګو".
بختیالۍ چې د پړوني پهٔ څاک خپلې ډکې سترګې پاکولې "ځکه خو یې خدمت نهٔ پهٔ درکوم چې داخلګ پهٔ انسانیت خبر دي، له انسانه سره مینه لري . زهٔ پهٔ تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه یې د انسانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي او ذهنونـــه د حیوانـــانو، ځکـــه خـــو زهٔ تاســـو خپلوانـــو او کلي ته بیایم.
دا پـهٔ منم چې داسې انســانان هـم شته چې د بـدو بـدل پـهٔ ښهٔ اخلي.
زویـه! تـهٔ خبـر یـې چې کلـه کلـه زړهٔ را تـول کـړم، ووایـم، چـې لاس پـور تـه کـړه، د زړهٔ لـه اخلاصـه د دوی د پـلار وقاتل ته دعاوکړه چې سرېیه دواړې دې سمې شه".
محیب چې د مـور پـهٔ خـوا پـهٔ ګـونجې تنـدي ور وکتـل .پـهٔ تونـده لهجـه یـې وویـل "تـهٔ بـهٔ انسـانه نـهٔ یـې یـا بـهٔ دې پـهٔ سینه کې زړهٔ نهٔ وي، چې داسې کوې.
دا مـې پـهٔ خپـل ژونـد کـې اول ځـل دی چې یـو ځـوک وخپـل دوښـمن تـه دعاګـانې کـوي .تـهٔ لېـونۍ یـې، سـتا دمـاغ کـار پرېښـی دی، هغـهٔ زمـا پـلار وژلـی دی، مـوږ یـې د بـل دیـار کـړي یـو، وررور مـو د بـل پـه خـاورو کې ښـخ شـو، پـر مخ لاګوره نور څهٔ راسره کیږي".
بختیـــالۍ چـــې ددهٔ پـــهٔ خـــوا ســـترګې ور واړولـــې، لـــه ژړغوني رږغ سره ،سره و مسپده هم.
"زویـه! کـه د دې سـړي ظلـم نـهٔ وای، نـن بـهٔ تـهٔ داسـې نـه رږغېدې
تـهٔ چې لـه هغـه ځایـه نـهٔ وای راوتلی، نـن بـهٔ سـتا هـم لکـه د هغـه کلي خلـګ، پـهٔ ډېـره کـې بـهٔ دې نسـوار پراتـه وو یـا بـهٔ دې لـه خـولې سره څـادر نیـولی، رږغېـدې بـهٔ، یـا بـهٔ داسـې وې ، لکـه زهٔ چـې داسـې مـې ګنلـې وه، بـې قریبـانو ژونـد

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـهٔ کېـږي او بـل بـهٔ دي داسـې محسوسـوله لکـه زه چې يـو پښتانهٔ مسلمانان دي.

پـهٔ دې بـهٔ نـهٔ وې خبـر، چـې دا هـر څـهٔ اخيـر راځـي و انسـانيت تـه دربـږي، دا ټـول د هغـه سـړي د ظلـم برکـت دی".

دوی ټولـه تـر هغـه خاموشـه وو چـې ويدېـدل، سـهار شـاه جي ته ورغلی، چې مور مې داسې وای.

شـاه جـي چـې د دهٔ پـهٔ لـور پـهٔ حېرانـي سـره کتـل "هـو نـوکري خـود بـدلېږي، هـر وخـت چـې دي زړهٔ وغـواړي بدلېږي".

شـاه جـي يـې کاغذونـه او روپـی خپـل زوی محمـد علی تـه ورکـړې، هغـهٔ تـه يـې وويـل چـې "لـه اولـه دا کوشش وکـړه، چـې اردريـې هغـې ضـلعې تـه وشـي، چـې د دوی کلـی پکښې راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

11

د محیب اخیر هم ، اربر هغې ضلعې ته وشو ، پهٔ کومه کې چې د دوی کلی وو.
ماخوستن له ډوډۍ وروسته، بختیالۍ، خاخان او محیب ټول ناست وو، محیب ډېر خوشاله وو "مورې! اوس خو بهٔ که خدای کول، پهٔ خپل کلي کې سکول جوړوم. که بله هره لاره راودرېده، پهٔ خپلو روپو بې جوړوم ،هم بې چلوم.
تهٔ هسې دعاګانې راته کوه".
زرینې د محیب جوړې او نور د ضروت شیان، یو یو داسې پهٔ مات زړهٔ راوړلو، لکه محیب چې د کلونو پهٔ مسافرۍ ځي.
مور بې دعاګانې کولې
"زویه! خدای دې پر سر ودرېږه، نور مې څهٔ وس درسره نشته،
زویه! که د هغو مظلومو ښځو او ماشومانو غم نهٔ وای راسره، پهٔ خدای که یا تاسو له دې کوره وتلې وای او یا ما پهٔ ټول عمر د خپلوانو او کلي نوم پهٔ خولهٔ اخیستی وای.
زویه! چې کلي ته ورشې، څومره کوشش بهٔ کوې، چې څوک دې ونهٔ پېژني، یو دینک کاکا دې پېژني، هغه خو پوه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې د مور له سره لوېدلي پړوني ته کتل چې پر اوږو يې پروت وو "سمه ده مورې! ته به غمه شه" دوی ټول ښه په خواږه خوب ویده شوو، مور يې تر سهاره په سوچونو کې ورکه وه "داسي نه وي هلته يې څوک و پېژني. د هغې خوا به يې کړي، تر تا به يې نه راپرېږدي، نه، نه محیب زوی خو تعلیم یافته دی، په ښار کې اوسېدلی دی، چیري خطا وزي".

سهار د وخته يې مور چای راوړې، له چای څښلو وروسته يې بستره او بکس را واخیستو.

مور او زرینه هم تر دروازې ورسره راغلې، دی او خاخان په رکشه کې کښېنستو، د اډې په لور روان شو.

مور يې په دروازه کې ولاړه وه، دعاګانې يې کولې "خدایه! ته يې پر سر ودرېږې، ته يې کامیابه کړې، خدایه! ته خو د زړونو مالک يې، د پټو زړونو له حاله خبر يې، ته يې کامیابه کړې، ناکامه يې بېرته کور ته مه راولې. وتا ته به زاری کوم، نور خو مې يو وس هم نه ورسېږي".

په اډه کې يې محیب په بس کې پر چوکۍ کښېناوو، خاخان ورته ولاړ وو.

"وروره! څو مره پام به کوې. اول خو کلي له يې مقصده مه ځه. داسي نه وي دښمن دې وپېژني، وار به له مخه کړي".

محیب چې مخ يې د خاخان په خوا وو، يو لاس يې د مخ پر چوکۍ ایښی وو "نه وروره يې غمه شه، که خدای کول ورور به ناکامه نه درته راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سو که، سو که روان بس کې خاخان را کوز شو، محیب له کوره پهٔ اول سفر روان شو.

محیب له هغه، پر څنګ ناسټ یوه مسافره سره ګپه شروع کړه"د کوم ځای یې، څوک یې او څه کار کوې؟".

هغه چې ځان ور وپیژندلی، سړی که یې څه هم خپل قریب نهٔ وو، د کلي یې وو.

پهٔ خبرو ، خبرو کې یې د سکول پوښتنه ځینې وکړه "ستاسو پهٔ کلي کې د هلکانو یا نجونو سکول شته؟".

کلیوال چې د مخ پر چوکۍ یې سر یښې وو، را پورته یې کړو "نهٔ".

محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترګو ته او نرۍ څو تاره ږیره ته کتل "که چیرې داسې سړی پیدا شي، سکول د ر کوي بیا یې تاسو کوئ یا یې پرېږدئ"؟.

کلیوال چې یې وڅهره ته کتل، پهٔ ذهن کې یې دا وو چې رنګ او جامه یې د پښتانهٔ نهٔ ده، پښتو څنګه داسې صفا وایي.

یو څه وار وروسته یې داسې وویل "دا خو د مشرانو کار دی".

د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ پهٔ چوکۍ کې مور را پورته کړی، څهره یې د مور تر ! وره لوړه ښکاره وه چې له ژړا سره یې هغه دوه اوس راوتي واړه غاښونه هم ښکارېدو.

"خیر ستا نوم او کلی. زهٔ له ځان سره لیکم. که چیرې یو موقع پهٔ لاس راغله، زهٔ درځم، سکول که مو نهٔ کاوهٔ، ښهٔ د کورتو دوډۍ خو بهٔ په راوخورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال چې دا وخت د دواړو سترګې پهٔ یو بل کې وې "خدای دې راولـه" هغـه ښارګوټی را ورسېدو، پـهٔ کوم کې چې د دهٔ اړدر شوی وو.

شپه يې پهٔ هوټل کې وکړه، سهار دوتر تـه ورغلی، خپل دوتر يې سمبال کړو.

دوې مياشتې يې ښه ډيوټي ور کړه، اوس يې کور تـه د تلو اراده کړې وه چې خپل افيسر تـه ورغلی د رخصتۍ د پاره.

هغهٔ چې يې درخواست وکوت.

افيسر چې قلم يې لوړ د دهٔ پر درخواست کښېښوی "محيبه ! که ناراضـه کېږې نـهٔ، يـو څو ورځې پاتـه شـه، يـو څو تجرباتي سکولونه راغلي دي، دا بهٔ پهٔ علاقه کې خلاص کړو بيا بهٔ لاړ شې".

محيب چې سترګې يې پهٔ خپل درخواست کې وې "سمه ده سر ! يو سکول خو وماته معلوم دی، هغه ورځ چې زهٔ راتلم يو سړي دا ايډرس راکړی، زموږ سکول ضرورت دی".

افيسر چې کاغذ ور پورته کاؤ، پهٔ چوکۍ کې يې ځان ايله کړو.

"محيبـه ! دا خو د نجونو سکولونه دي. دلتـه خلګ د هلکـانو سکولونه ، نهٔ پرېږدي، تهٔ د نجونو سکول پکې خلاصه وې".

محيب چې د افيسر د دوتر هر څه تر نظر يستلی وو، د دروازې کړپ شو، دهٔ د دروازې پهٔ لور وکتل، بېرته يې مخ را واړاوو.

"سر ! زهٔ د داسې خلګو پهٔ مزاج ډېر ښهٔ پوهېږم، زهٔ بهٔ يې ډېر پهٔ اسانې سره راضي کړم.

خو يوه خبره ده، ما چې څهٔ ډول چلاوهٔ، ستا بهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراض نه وي او انشاء الله له ما پهٔ یوه اوونی کې سکول خلاص وغواړه".

افیسر چې پهٔ زړهٔ کې ډېر خوشاله شو، مخ یې نیم اړولی وو، پهٔ کړو سترګو یې ورکتل "بنځینه استاده له کومه کوې".

محیب چې بېرته خپل درخواست پهٔ لاس کې را اخیستو، صاحبه! تهٔ یې غمه شه".

افیسر ډېر خوشاله شو چې دا د کار سرې پهٔ لاس راغلو چې پهٔ لسو سکولونو کې یو خلاص کړي هم د زوی زېرې دی.

محیب پهٔ سهار د دوتر موټر روان کړو، له ډرائیور سره کښېنستو، پهٔ پوښتنه، پوښتنه خپل کلې ته ورسېدو.

منو(محمد نور) یې پیدا کړو، هغه کور ته بوتلو اوبهٔ، چای یې ورته راوړې.

د کلې خلګ یې را وغوښتو، ټول راغلو، د لرګیو پهٔ ساله (جونګړه) کې کالی هوار وو، چارپېره بالښتونه پراتهٔ وو، ټول و محیب ته حېران او عاجزه غوندې ناست وو.

محیب ولاړ شو،

بسم الله الرحمان الرحیم

"قدرمنو! مولوي صاحب او ټولو مشرانو ستاسو پهٔ اجازه، غواړم یو خوشخبرې وکړم، تاسو بهٔ ضرور دا محسوسه وئ چې داسړی بهٔ د څه د پاره راغلی وي.

قدرمنو! زهٔ دلته د خپلو ګټو د پاره نهٔ یم راغلی، زهٔ دلته د دې پاره راغلی یم، غواړم چې وتاسو ته ګټه در ورسوم، له چا؟ هغه هم له حکومته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت هم پر کور ناستو ته روپۍ نۀ ورکوي، داسې هم نۀ ده، چې زموږ پۀ بیت المال کې حق نشته.
شته که چیرې خپل حق، له بیت الماله راباسې، نو یو ذریعه بۀ ورته جوړوې.
که چیرې تۀ ذریعه نۀ کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلګ نۀ دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي.
زۀ چې دلته راغلی یم، ځان ستاسو خیرخوا ګنم، دا یو ذریعه مې پۀ لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه.زۀ غواړم چې پۀ دې ذریعه وتاسو ته خپل حقوق در ورسېږي".
ملکداد چې د نسوارو د ډبي پۀ هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر یې را پورته کړو.
"سړیه ! پر کومه لاره چې راغلی یې، پر هغه بېرته لاړ شه، موږ تعلیم نۀ کوو".
مولوي صاحب: "موږ دي پر پیري شک لرو، تۀ مریدان نیسې.
موږ پۀ هلکانو تعلیم نۀ کوو، تۀ یې پۀ نجونو کوې".
محیب چې د صدرۍ له جېبه دسمال را کښو "مولوي صاحب ! دا مقصد مې نۀ دی چې تاسو پۀ نجونو تعلیم وکړی -
مقصد مې دا دی چې عزیزان مې یاست، دا ښۀ مې در رسي، یوائې یو ځای مځکه ورکړی ، نوم بۀ یې د سکول وي، تنخوا بۀ در راځي، نیمه بۀ تۀ اخلې، نیمه بۀ ملک صاحب.
یو ښۀ بیلډنګ بۀ در جوړ کړم، پۀ هغه کې بۀ څوک واړه وي نور افیسران راځي نۀ، که چیرې راتلو هم زۀ بۀ ورسره یم".
مولوي صاحب ملکداد ته مخ ور واړاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خبره یې ډېره بې ځایه نه ده، خوار زموږ د پاره وای، د حکومت روپۍ دي پر موږ یې لورېږي".
محیب له مخ خولې پاکې کړې وې، بېرته یې دسمال جېب ته کړو.
"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خو سکول کچه دی، تنخوا یې دوه زره ده چې کله پوخ شو لس، پنځلس زره به یې تنخوا وي".
مولوي صاحب په خلګو کې شاوخوا کتل.
"ښنګه ملکداده! د لېوه له خولې ښنګری هم ښه دی".
محیب چې له جېبه کاغذونه را وکښو.
"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندي عالم سره مې ولیدل.
مولوي صاحب! دوه کاره لا پاته دي، یو به پر دې کاغذ ستا دستخط او بل د دې ناستو خلګو ګوتې چې له ننه څخه ستا سو تنخوا شروع شي او بل یو داسې ځای را وتاکی چې زه بیلډنګ پر جوړ کړم یا یو ورځ افیسر را سره وي و ر یې ولم".
دوی پر هغه کاغذه ګوتې لګولې، پر ځای سره ږغېدو، اخیر یې پر دې فیصله کړه.
ملکداد چې "د هغه ورک شوو ځای ور ښکاره کړی، که چیري حکومت دعوه کوله هم په دوی به یې وي".
محیب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنیوو "سمه ده، هر ځای چې وي، وماته یې را ښکاره کړی" دوی یې رخصت کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منو،محيب هغه نرېدلي كور ته بوتلو، د كوم كور نقشه چې يې مور ورته جوړه يا ويله وه يادده په ياد وه.

محيب د هغې خونې پهٔ دروازه كې و درېدو چې دروازه يې نهٔ وه، خود بهٔ يو وخت كليوالو كښلې وه، له دننه يې شميره مرغی پر راووتې، پهٔ خونه كې يې لاندې باندې وكتل ،د خونې چت سوری سوری وو چې اكثره لرګي يې مات وو، پاته لرګي يې مرغيو خاشې كړي وو.

د مرغيو د چيچيانوشور وو، پاته مرغی هم يوه، يوه تر سوري، سوري چت ووتې چې ځای پهٔ ځای دېوال هم د ناوې اوبو سره چاک كړی وو.

ځای پهٔ ځای بېخي رڼا تر ښكارېده، و دته هغه د ويرې شپې ور پهٔ يادشوې.

كه څه هم دی ډېر ماشوم وو چې دوی بهٔ كله مور له ويرې د خونې پهٔ يوه كونج كې ويده كړو، كله پهٔ بل كونج كې.

هغه شپه ور پهٔ يادشوه چې ودوی ته مور پر خولهٔ لاس ورنيولی وو، پټ، پټ يې له دېواله سره، د سپوږمۍ پهٔ رڼا كې روان كړي وو.

بې اختياره يې پهٔ سترګو كې اوښكې راوګرځېدې، وېې ژړل.

منوچې د دهٔ سترګو ته كتل

صاحبه! خير دی پر څه دي وژړل؟".

محيب چې له اوښكو يې ډكې سترګې ور واړولې

"پر دې وران كور چې زموږ پښتانهٔ پهٔ ځنګه ځايونو كې اوسيږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له منو سره يې خداى پۀ اماني وکړو، خپل دوتر ته لاړې.
سهار يې خپل افيسر ته، د خلګو د مطمئينه کېدو کيسه وکړه، استاده پيدا کول لا پاته وو، افيسر ډېر خوشاله شو.
محيب ته يې پر درخواست څۀ ليکل
"محيبه! تۀ اوس خپل کور ته لاړ شه چې راغلې د نورو سکولانو غم بۀ بيا خورو".
محيب له افيسر سره خداى پۀ اماني وکړه، د کور پۀ لور راروان شو، کور ته ناوخته ورسېدو.
له ناوخته ډوډۍ خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر يې پر بالښت ايښى وو، مور او خور يې وسرته ناستې وې، دۀ د دوو تېرو شوو مياشتو حال ورکاوۀ.
بختيالۍ "نبۀ! زويه کلي ته هم ورغلې".
محيب چې پۀ خندا يې وويل "هو مورې".
بختيالۍ چې د دښمن دښمني يې هېره شوه.
"نبۀ زويه! زمونږ خونو ته ورغلې؟".
دى پر بستر اوښت "هو مورې! سبا يې که خير وو عکسونه صفا کوم بيا بۀ يې وګورې، اوس بۀ مورې ويده شوو، زۀ ډېر ستړى يم، سبا بۀ که خير وو خبرې کوو".
سهار پر چاى يې خاخان ته د کلي او سکول ټوله کيسه وکړه.
خاخان چې د دۀ له خوبۀ پرسېدلو سترګو ته کتل "وروره! دا خو دې ډېر ښۀ کړي دي، اوس بۀ ښځينه استاده چيري غواړو؟".
محيب چې سترګې يې پۀ زرينه کې وې.
"لالا! دا د بابو اقبال لور سبق ويلى دى، دا بۀ نوکري نۀ کوي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې هم سترګې د زریني د لاس پۀ تېلو او ږمنځ کې وې

چې دته یې راوړو "حال بۀ یې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه یې وټکوله، هغه راغلی، پۀ دروازه کې ولاړ وو.

خاخان پۀ کوټه کې یوې او بلې خواته کتل، ټوله کیسه یې ورته وکړه.

چې دی بېرته پر شا غبرګېدو "سمه ده، زۀ بۀ له لور سره صلاح وکړم".

د دۀ شا ورته وه.

د خاخان له شا ورپسې ږغ شو.

"ها بابو صاحب! دا یوه خبره مې هېره شوه، محیب ویل چې تر هغه د دۀ و لور ته، روپۍ پر کور ور کوم، تر څو چې موږ هلته پۀ کډه ځوو.

کله چې موږ پۀ کډه ځوو، تۀ خو هم اوس پینشن یې، تۀ بۀ هم په کډه راسره لاړ شې.

که تۀ چیرې نۀ تلې، ستا لور بۀ راسره لاړه شي، زموږ پۀ کور کې بۀ او سېږي".

بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.

تر هغه محیب د بابو اقبال د لور تنخا، کور ته وراوړله.

د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ یې، له خپلې تنخوا ورکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

12

که څه هم شکیله له وړوکوالي د ده ی کور ته تله راتله چې کله محیب نوکري ورلره پیدا کړه، هغه وخت یې بېخي تګ، را تګ نور هم زیات شو.

هر وخت به یې له زرینې سره، د کور په کار کې مرسته کوله.

د بختیالی شکیله ډېره خوښه وه.

خاخان د کړکۍ وڅنګ ته کټ ینبی وو، د رنګونو واړه، واړه ډبیان په کړکۍ کې پراته، په هر رنګ د خپل ډبي سر لړلی وو.

تر کړکۍ سره هوا راتله، وڅنګ ته د کړکۍ پرده یې پور ته، پور ته کوله.

د خاخان خپل انځور کړی تصویر په لاس کي وو، چې مور یې راغله، د کټ پر زی کښېنسته، تصویر ته یې کتل.

بختیالی "زویه! دا تصویران خلګ ښهٔ نهٔ یاده وي".

خاخان تصویر مور ته ونیوو "مورې! دا یوه فلمي اداکاره ده".

بختیالی د دهٔ د لاسه تصویر ورنیوو.

"زویه! تر دې تصویره مې یوخبره راپهٔ یادشوه چې له ډېره وخته مې پهٔ زړهٔ کې ده، نن بهٔ ورته وابې،نن بهٔ ورته وایې".

خاخان "څنګه خبره؟".

بختیالی "زویه! زهٔ چې د شکیلې تورې غټې سترګې، سرهٔ ګڼ وېښتان، دسپین مخ پراخه ګردی کاسه، او ښائسته مرمرین غاښونهووینم، زړهٔ مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووایه، دا لور را

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، زما و زوی محیب ته .بیا بېرته پښېمانه شم، له ځانه سره وروایم.
یو خو د خاخان واده نشته بل که څه هم دوی پښتانهٔ دي. لهجه یې له موږه جدا ده، دود او دستور یې له موږه جدا دی".
دا وخت یې مور داسې محسوسه کړه چې یو چا غوږ نیولی دی، زما خبرې اوري.
شاته یې وکتل چې شکیله و زرینه یې ولیدې، شک یې پهٔ یقین بدل شو، خبره یې واړوله.
"خاخانه زویه! د محیب پهٔ مسافري کې ډېر وخت وشو چې حال احوال یې نهٔ دی راغلی، تا یې یو باسخواس (درک)کړی وای، چې روغ جوړ دی؟".
چې د دوی خبره ختمیده، د محیب توخی شو دننه راغلی.
خاخان او مور ورولاړ شو، پهٔ غېږ یې روغبړ ور سره وکړو.
موربې ناري کړې "زرینې لورې! اوبهٔ راوړه". زرینې چې اوبهٔ راوړې، محیب یې ولیدو"عمر دې ډېر دی، هم دا اوس مې یاد ولې راغلې، محیبه وروره!.
غېږ یې پر وکړ ځوله ،زرینه چې د مورکۍ نن ځویمه ده چې پهٔ خولهٔ کې وې، هم دا اوس ، اوس یې یادکړې".
زرینه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکیله ته یې د محیب د راتلو وویل.
شکیلې چې دچای چائینکه پر ښوه "زرینې! نن یوه د زړهٔ خبره پهٔ خولهٔ درته وکړم، بده خو بهٔ یې نهٔ ګڼې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرينې چې پيالې په پتنوس کې ښوې "نه نه شکيلې خود يې وکړه. ولي به يې بده ګڼم".
شکيله چې سترګې يې د زرينې په لاس او پتناسه کې وې "له ډېره وخته مې زړه دا غوارې چې له محيب سره کښېنم، يو څو خبرې ورسره وکړم".
زرينې چې له اوره چائينکه را کوزوله "دا خو اسانه ده. اوس چې زه ورغلم، د را ناره به کړم چې شکيلې دلته راشه. ته هلته يوازې څه کوې .ته چې راشې، بس روغبړ به ورسره وکړې".
زرينې چې پتنوس را واخيست، دا هم ور سره ولاړه شوه "سمه ده".
زرينې چې چاى ور وړې، پيالې يې ډکې کړې بيا يې ناره کړه "شکيلې !دلته راشه، ته هلته يوازې څه کوې".
شکيله چې په دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زرينې له څنګه کښېنسته.
محيب چې سترګې ور واړولې "شکيلې !ښه يې؟".
شکيلې چې سر کښته ځړولی وو، غټې تورې سترګې يې مرې ور واړولې "زه ښه يم محيب صاحب. ته څنګه يې؟".
محيب چې د مور له لاسه د اوبو ګلاس نيوو "زه هم ښه يم. ستاسو په کور کې څه حال دی. مور او اقبال صاحب هم ښه دي؟".
شکيلې چې د زرينې د پروني سپينسي، په دوو ګوتو سره پېچل، سترګې يې مرې ور واړولې.
"هو ټول ښه دي".
محيب چې د چاى اخري پياله کښېښوه، ولاړ شو، د جرابې يې کښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لالا! زه یواري ځم. یو څه کار مې دی. بېرته ژر راځم".
شکیله تر ده له مخه ووته.
محیب چې له کوره ووتو. په کوڅه کې روان وو چې شکیله یې ولیده په خپله دروازه کې ولاړه وه. له هغې خوا چې محیب بېرته کورته را رهي وو. شکیله لا په دروازه کې ولاړه وه. محیب ته یې کتل.
محیب شکي شو چې د دوی تر کور را تېر شو. شاته یې وکتل. شکیلې لا په ده پسې کتل.
د محیب تبیت سره ګډ وډ شو.
ټوله شپه یې پر دې سوچ کاوه چې "د دې نجلۍ څه مقصد دی. په دروازه کې ولاړه وي؟".
خیر سهار که ولاړه وه پوښتنه به ځینې کوې". سهار چې محیب را ووتو. په کوڅه کې روان وو. د دوی تر کوره یې و دروازه ته کتل. شکیله نه وه ښکاره.
له ځان سره یې وویل "ښه یې ویلي دي چې په ځان کې ویني. هغه په جهان کې ویني" په دې سوچ کې د دوی تر کور تېر شوی وو چې شاته یې وکتل. شکیله ولاړه وه. بېرته را غبرګ شو.
شکیلې چې دی ولیدو، دروازه یې بنده کړه. ماخوستن یې یوې او بلې خواته وکتل چې څوک نه وو. زرینه ته یې وویل "سبا شکیله را وغواړه. زما په کار ده".
زرینې واړه وخندل "سمه ده وروره!".
په دا بله غرمه چې محیب له ښاره راغلی. شکیله راغلې وه.
په کونجې تندي او برګو سترګو یې شکیله ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته شرم نه لرې چې په دروازه کې ولاړه يې".
شکيله چې له خولې سره يې د پروني څاک نيولی وو، واړه واړه يې خندل "صاحبه! د دې کوټې ټولې ښځې په دروازه کې دريږي. يوه زه خو نه يم".
محيب چې سر کښته ځړولی وو، را پورته يې کړو، په قهر يې ور وکتل "منم چې دريږي، خو ته بايد داسې ونکړې.
زه چې کور ته راځم، تا په دروازه کې نه ووينم. که مې وليدې بيا به دې وخير ته سترګې وخېژي".
شکيله چې مخ يې د زريني په خوا وو "سمه ده صاحبه! چې ته راتلې بيا وما ته حال راکوه".
محيب چې په خونه دننه کېدو "هو زه ستا د پلار مزدور يم".
شکيله ولاړه شوه، کټ، کټ وېې خندل، د دې په لهجه يې وويل.
"يوه به کوې".
ده چې په خونه کې څپلی کښلې، سترګې يې په هغه بالښت کې وې چې دېوال ته پروت وو. له هغه ځايه يې وويل "زريني! دا شکيله پوه کړه، زه دا نمک حرامي نه کوم. که يوچا وليدو څه به وای. ته خبره يې چې زه د دې کوټې، د هر سړي، قدر کوم، خدای تر دې ځايه را ورسولم، د دې کوټې خلګو. نن زه داسې نمک حرامي څنګه وکړم؟؟".
زريني چې کړکی سره پوري وهله "سمه ده وروره! زه به يې پره کړم".
په دې بله ورځ اقبال بابو راغلی. په خونه کې پر کټ داسې ناست وو چې دواړه پښې يې لاندې ځړېدې. بختيالی ته يې وويل "د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکیلې غوښتنه ده چې زۀ محیب سره واده کول غواړم، تۀ خبره یې زما دغه یوه لور ده او اختیار مې هم ور کړی دی چې دې گوته پر کنبېښوه، بس مورې یې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی".

بختیالۍ چې پر کټ بالښت ورته ږدلی "سمه ده وروره،مورې بۀ صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، یو شاه جي دی له هغه سره بۀ ووینو". ماښام چې خاخان او محیب راغلو، بختیالۍ د اقبال بابو کیسه ورته وکړه.

د محیب د ښیښې له اوبو ډک گلاس پۀ لاس کې وو. پۀ اوبو کې یې کتل چې وبې خندل "مورې! زۀ بۀ شرم نۀ لرم، چې لالا بۀ بې واده ناست وي، زۀ بۀ وادۀ کوم".

خاخان چې د دۀ وتکو سپینو، وړو غاښونو ته کتل "نۀ وروره! دې ته بۀ نۀ گورو چې ستا وادۀ شته او زما وادۀ نشته.

دې ته بۀ گورو چې زموږ کته پۀ څۀ کې ده، دا ښځه چې موږ غوښتای، پۀ سوالومو نۀ شوه پیدا کولای، نن سړی کور ته درته راغلی دی، پۀ سوالونو یې درکوي.

یو خو ته او دا پۀ خبره سره پوهېږی بل بۀ دې هغه د سکول کار پۀ جوړ شي.

زۀ خو هسې هم د ښار ښځه نۀ کوم. پۀ ما مه پرېشانه کېږه.

زۀ چې بیا کلې ته لاړشم، پۀ هغه خپلو اوښېنو او شپنو کې بۀ یوه پیدا کړم".

محیب که هر څومره ځان دلې دورې کړو. خو بختیالۍ او خاخان تر خپله خبر نۀ تېرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې پس اقبال بابو بیا راغلی، یو پنډ کتاب یې هم په لاس کې وو.
له څپلۍ سره پر کالي کېښېنستو.
"بختیالۍ! څنګه شو خوري صلاح مو وکړه؟".
بختیالۍ "هو وروره! ماښام چې خاخان راشي، زه او خاخان به کور ته درشو".
اقبال چې د ولاړېدو هڅه کوله "خوښه مې ده، زه به انتظار کوم. ښه دی سره وبه دې غږېږو، تاسو به هم یو څوک لرۍ، زه به یې هم لرم".
بختیالۍ چې دلته یواري بیا د سوچونو له دنیا راووته. داسې یې محسوسه کړه، لکه له خو به چې را وېښه شي، له ځان سره یې دا غاړه وکړه.

خپل د وخورم خپل له څه دي
خپل د نورو پــــــــه نامه دي"

ماښام چې خاخان راغلی، بختیالۍ او خاخان د اقبال بابو کور ته ورغلو، ورځ او وخت یې سره وټاکلو.
دغه رنګه د بختیالۍ په ژوند کې. د ښادۍ اوله ورځ راغله، چې دا له خوشالۍ په دې نه پوهېده، چې زه څه وکړم څه نه؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

محیب پهٔ خپل دوتر کې ناست وو چې خپل افیسر وغوښتو. ورغلی.

"محیبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو. اوس بې د پخېدو ار ډېر شوی دی. پر لس تاریخه سیکریټري راځي. ګوري بې۔

تهٔ هغه استاده ته حال ورکړه چې پهٔ هغه ورځ حاضره وي او یا بې ماشومان صفا وي۔"

محیب وویل "سمه ده سر! بې غمه شه" را ووتو۔

یو لیک بې ولیکلو. د خپل نائب قاصد پهٔ لاس بې ورکړو. چې دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته بې دوی پهٔ خپله رسوي۔

دی پهٔ خپله سهار له ډرائیوره سره پهٔ موټر کې سپور شو. کلي ته ورغلی۔

د کلي خلک بې پوهه کړو چې "زهٔ پر لس تاریخه افیسر راولم. تاسو دا ورته ووایاست. چې دا ځای را پوخ کړه.

نور ما او کار سره پرېږدی".

ملکداد چې سترګې بې د دهٔ پهٔ خبره کې وې. د یو شناخته ګمان بې پر کېدو.

"صاحبه! که بې چیري ماشومان طلب کړو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سترګې یې د سکول د سرای په نړېدلي، کنډؤ، کنډؤ دېوال کې وې "هغه زۀ پوه شوم او کار".

په هغه ورځ دینک کاکا هم په خلګو کې موجوده وو، دی یې وپېژندلی.

محیب مخ ور واړاوو "کاکا ته هم د دې کلي یې؟".

دینک چې په برېتو کې یې خندل "هو، ولې؟".

محیب د سترګو له اشارې سره سم.

"بل وخت هم زۀ راغلی یم، تۀ مې نۀ یې لیدلی".

دینک: "هو زما نن اوله ده چې درته راغلی یم".

محیب: کاکا "بیا خو نو ملامت یې".

دینک: "هو ملامت یم".

محیب چې مخ د ملکداد په لور ور واړا وو "چې ملامت یې بیا پر لس تاریخه د شلو کسانو ډوډۍ وکړه".

دینک چې د دۀ ور خېرمه لاس ونیوو، په وره خندا کې یې وویل،

"عجبه ده، ډوډۍ په ما کوې، روپۍ مولوي صاحب او ملکداد ته ورکوې؟".

محیب چې یې لاس په لاس کې ټینګ کړو "کاکا عجبه خبره کوې، مشر د مېړیانو هم وي".

دینک چې یې لاس له لاسه کښو "سمه ده تر یوه سېرلي به تېر شم".

محیب کاکا کور دي ودان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوهٔ، یوهٔ ته یې د رخصت لاس په لاس کې ور کاوو، چې محیب رخصت شوو.

دینک کور ته راغلی.

"ښځې! عجبه بهٔ درته وکړم، شاوخوا یې وکتل څوک نهٔ وو.

تهٔ خبره یې د سکول افیسر څوک دی؟".

ښځه چې له ګوډي یې اوبهٔ را اخیستې "نه سړیه زهٔ څهٔ پهٔ خبره یم".

دینک چې یې اوبهٔ له لاسه وراخیستې "افیسر محیب نومیږي، د بختیالۍ زوی دی".

ښځه چې د دهٔ د لاس لوښي ته انتظار وه "دا څهٔ وایې، د ملکداد پر کور خو خاورې نهٔ وراورې؟".

دینک چې بېرته لوښی ور کاوو.

"ښځې! پهٔ نیت بهٔ یې خدای خبر وي، اوس خو پر لس تاریخه راځي، د شلو کسانو ډوډۍ بهٔ ورته کوو".

ښځه چې روانه وه، نوک یې ونیوو "خود یې ورته کوو، ډوډۍ د دهٔ تر سر جار ده.

سړیه! تهٔ یې ښهٔ پېژنې، د بختیالۍ زوی دی که بنزی؟".

دینک چې د دې ولاس ته کتل، پهٔ لوښي کې پاته اوبهٔ یې تویولې "نهٔ زهٔ یې ښهٔ پېژنم، د بختیالۍ زوی دی، بنزی یې نهٔ دی، محیب نومیږي".

پر نهه تاریخه شکیلهٔ او اقبال صاحب را ورسېدو.

محیب چې د سرای پهٔ دروازه کې ودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اقبال صاحب! زهٔ که خیر وو، سهار وختي له ماشومانو سره راځم بیا بهٔ سکول ته که خیر وو څو".

اقبال صاحب چې دننه پهٔ دروازه کې ولاړ و "دلې پاته شه. شکیله خو څه ناولده نهٔ ده".

محیب چې دهٔ تلو هڅه یې کوله.

"نهٔ نهٔ زهٔ یو ځای میلمه یم".

سهار وختي محیب راغلی، څو وړې نجونه او ماشومان یې پهٔ موټر کې کښېنولي وو، دوی یې هم را واخیستو، د سکول پهٔ لور روان شو.

چې کلې ته ورسېدو، د دینک کاکا کور ته ورغلو، هغه یې ښهٔ خدمت وکړو.

دا یوه حرکت د دینک خوند نهٔ ور کاوۀ، چې ودته بهٔ یې وکتل، پهٔ برېتو کې بهٔ یې وخندل.

اخیر یې دینک کاکا ته هغه بسکټ ور کول. چې له ځانه سره یې راوړي وو، د افیسر د پاره. هغه یې ور کول پوهه یې کړو.

افیسر ډېر ناوخته شو چې دوی ډوډۍ وخوړه. اوس یې د روانېدو تیاري کوله. د هلکانو نارې شوې "هغه دی بل موټر راغلی. هغه دی بل موټر راغلی" چې موټر رارسېدو. دوی د سکول له مخه سره ټول ولاړ وو.

یو درخواست یې د ملکداد پهٔ لاس ور کړی و. او بل د شکیلې.

موټر ودرېدی هغه افیسر و. راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، بېخي ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، مور هم در روانېدو".

افیسر چې گهړۍ ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لگیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د ډینک کاکا پهٔ کور کې یې، بېې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې بیا یې واخیستل او خپلو خپلو کورنو ته یو وړول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

14

محيب په کلي کې د سکول په بهانه سراى شروع کړى.
که څه هم سراى کچه وو. خو نقشه يې داسې وه چې کليوال ټول ورته حيران وو.
اوس به محيب يوه نه بله ورځ ضرور کلي ته تلو. يو ورځ خپل افيسر ور وغوښت.
"محيبه ! ستا هغه کلي ته ښخي تلۀ را تلۀ ډېر شول. له هغې استادې سره خو دې خبره نۀ شوه اوږده ؟".
محيب چې د دۀ ومخته پر چوکۍ ناست وو. واړه يې وخندل
"سر ! هم داسې يې وګڼه".
افيسر چې پر کاغذ يو څه ليکل.
"محيبه ! خيال کوه داسې نۀ وي پښتون وطن دى"
محيب چې نظر يې د افيسر په نرۍ ګوتو کې وو "نۀ نۀ صاحبه ! داسې نه ده. هغه استاده ماغوښتې ده. که مې څه هم راواده کړې نۀ ده. سر ! زۀ به نن ټوله کيسه صفا، صفا درته وکړم چې زۀ دا سکول څه ډول چلوم او څۀ مقصد مې دى؟".
افيسر ته يې ټوله کيسه وکړه
افيسر چې قلم يې پر کاغذ برسېره پرېښودى، په چوکۍ کې وغځېدو "ښۀ ښۀ بس.
محيبه ! له ننه پس تۀ له دې کلي بند يې. ستا پر ځاى به زۀ دا ډيوټي کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سر کښته ځړولی وو، خپل شونډ يې په غاښو کې نيولی وو، له ځانه ورک غوندې ښکارېدو، بېرته يې سر را پورته کړو.

"نه سر! وتاته زحمت نه درکوم، زه ور سره پوهېږم".

افيسر چې په چوکۍ کې راجګ شو، خپل قلم يې بېرته ور واخيستو.

"نه نه سر خلاص کړه، که چيري نه منې، نو ورځم هغو خلګو ته دا کيسه صفا، صفا کوم".

محيب چې سترګې يې بېرته له افيسره را واړولې.

"نه نه سر! که مې مور خبره شوه، بې وعدې به مړه شي، دا مې د مور ارمان دی".

افيسر چې خپل ليکل شروع کړو.

"بس ته سبا کور ته لاړ شه د کور کارونه او خپل واده به وکړې، زه پوه شوم او هغه کار".

محيب چې ولاړېدو.

"سر! ښکه چې ستاسو خوښه وي".

له افيسر يې رخصت واخيستو، ښار ته را ووتو، په بس کې سپور شو.

کور ته چې ورغلی، ښځي ناوخته وو.

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلی وو. کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو دهٔ هم لاس ومينځل خاخان خندل.

"هلکه محيبه! شکيله درغلې وه، خو يو څو شپې به دې په کولې تا بېرته په هغه ورځ را ولېږله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی خاموشه ناست وو.
د بختیالی چې جوړه ګوله په لاس کې وه. خولې ته یې ور له، لاس یې تم کړو.
"محیبه زویه! څنګه دي کړو سکول؟".
محیب چې د مور په لاس کې ګولې ته کتل "مورې! ما خو د سکول په بهانه په کلي کې سرای شروع کړو".
بختیالی چې ګوله یې په خوله کې وه.
"زویه! دا کار به دي بې صلاح نه شروع کاوۀ".
محیب چې له ډوډۍ سوځلي ځایونه بېلول "مورې! ما شروع کړی".
بختیالی چې بله ګوله ترمخ پراته غاب ته ور وړه.
"زویه! مزدورانو ته دي څوک پرېښودل؟".
محیب چې ډوډۍ بس کړې وه.
"مورې! خپل افیسر".
نورو ډوډۍ خوړه. دۀ تپوله کیسه ورته وکړه.
بختیالی چې سترګې یې په غابونو کې وې. زرینې سره یو ځای کول.
"زویه! ښۀ شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څۀ شو چې نۀ راځي.
اقبال صاحب دا څویم وار دی چې راځي وایي "زۀ تیار یم. نېټه ستاسو له خوا دی" موږ وتاته کتل. د وادۀ تاریخ مو نۀ دی معلوم کړی".
محیب چې دسترخوان ټول شو. خاخان ته ور ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب: "لالا! ستړی مهٔ شې".
له هغه وروسته يې له مور او زرينې سره روغبړ وکړو.
بختیالۍ: "خاخانه زويه! اوس له محيبه سره د اقبال صاحب پر خبره وړ.غېږه".
محيب چې بېرته کښېنستو.
"مورې! دا خو ستا او د لالا کار دی، ورځ بهٔ مو ورسره تاکله".
بختيالۍ چې سترګې يې پهٔ زرينه کې وې، سره نغښتي دسترخوان يې پهٔ لاس کې نيولی وو، د خبرې د ختميدو پهٔ انتظار کې وه.
"زويه! کار خود زما او د لالا دی، مور دا هغه پهٔ دې وکړه چې داسې نهٔ وي، د دهٔ ضروري کارونه وي، مور دلته د وادهٔ تاريخ معلوم کړو".
ماښام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محيب راغلی دی، په سهار يې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.
بختيالۍ سر مينځلی وو، تر مخ يې هينداره، تېل او ږمنځ پراته وو چې دی يې نوک نيولی وليدو، ژر، ژر يې پړونی پر سر کړو
"راځه راځه خدای دې راوله".
اقبال صاحب چې ځپلی کښېنی.
"بختيالۍ! خاخان او محيب چېرې دي؟".
بختيالۍ چې هينداره، ږمنځ او تېل سره ټولول
"تهٔ کښېنه، رابهٔ شي".
خاخان هم له خونې را ووتو. د روغبړ پر وخت چې دهٔ د ولاړېدو هڅه کوله. خاخان ورته کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له روغبرږه وروسته، خاخان هم بل بالنسبت ته څنګ وو هلو.
اقبال صاحب چې د خاخان پهٔ خوا کتل "د کار خبرې بهٔ کوو، زهٔ روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.
وروره! تهٔ بهٔ وایې د دې سړي اوس څهٔ تازیله ده چې هره ورځ راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.
وروره! د نجلۍ شیان نیم دباندي پهٔ برامده کې پراته دي، نیم پهٔ خونه کې، تهٔ خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سرای دی، دوې خونې پکښې دي،
پهٔ یوه کې د نجلۍ شیان پراته دي، پهٔ هغه بله کې موږ ګزاره کوو".
خاخان چای اچولې، سترګې یې پهٔ پیاله کې وې.
"پهٔ کومه ورځ چې تهٔ تیار یې، موږ تیار یو".
دهٔ پیاله وځان ته نژدې کوله چې پهٔ ژړغوني انداز یې وویل "زا روان اتوار".
خاخان چې پر خپله ږیره لاس تېرا وو.
"سمه ده، تهٔ بهٔ هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".
اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدو سره سم ولاړ شو "د خدای پهٔ امان".
خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.
"پهٔ مخه دې ښه".
بختیالۍ چې د خاخان له څنګه سره ناسته وه "زوی دې ومره اولاده چې اقبال صاحب نن لاژړغونی وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باالاخیر هغه اتوار هم راغلی چې اقبال صاحب او ښځې ژړل، خاخان او بختیالی لا سونه سره کړي وو، یو هم له خوشالی په خپلو جامو کې نه ځایېدلو، د کوځې ښځې یې له کوره وتې او په کور ننوتې.
ماښام د کوځې د ټولو خلګو ډوډۍ د دوی په کور کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

15

د وادهٔ دوې میاشتې پس، محیب خپلې ډیوټۍ ته لاړ. دورې یې له خپل افیسر سره ولیدل، خپل حال یې ور کړو.
"سر ! تهٔ اوس خپل حال راکړه، څنګه یې زما له قربانو سره، پهٔ ژبهٔ پوهېږې او کار پر څهٔ حال دی، تر کومه ځایه رسېدلی دی؟".
افیسر چې پهٔ برېتونو کې خندل، د دهٔ پر مخ یې دوو، درو تازه ټپونو ته کتل.
"محیبه ! کار ډېر ښهٔ روان دی، قربیان دې هم نور ښهٔ دي، یو په دینګ مې سر نه خلاصېږي چې څنګه سړی دی ؟، خیر زیاته کار سر ته رسېدلی دی، یوه میاشت که یې لا وغوښته.
دا یوه سړي څه سترې کړی یم، لکه هغه نجار ډېرې روپۍ یې پاته دي، له ماسره وې نهٔ چې ور کولې مې.
زما کور بهٔ وتاته نهٔ وي معلوم، شپېته تنهٔ دي، د مزدورۍ یې یو زهٔ یم.
زمونږ کورونه خو ښهٔ در معلوم دي چې ګټې یې یو، ختمې یې سل".
محیب چې جېب ته لاس کړو، د روپو بنچې یې راکښې.
"سر ! غم یې مه کوه، روپۍ مې راوړې دي، هم ستا کار پهٔ کېږي هم زما".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې له چوکۍ ور ولاړ شو، صاحب ته یې روپۍ ور کولې.

"د سرای کار خو که خیر وو، زیاته پای ته رسېدلی دی. هغه د سکول بیلډنګ څنګه شو؟".

افیسر روپۍ ګنلې.

"محیبه! هغه کار ټېکدار اخیستی دی، ټېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نهٔ شروع کوي چې ته پهٔ کډه نهٔ یې ورغلی".

محیب چې افیسرته ور کړې هغه بقایه روپۍ یې و جېب ته کولې.

"سر! بیا خو دي د ہر ښهٔ کړي دي".

افیسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجسټر را واخله.

"محیبه! پهٔ دې کې خپله حاضري ولګوه او ورشه خپله تنخا واخله، کور ته لاړ شه، زهٔ پوهشوم او دوتر، هغه کار وماته دا خو ورځې د کلې ماحول څهٔ ښهٔ نهٔ ښکاري، دینک سپک، سپک کېږي داسې نهٔ وي، کلیوال تول پهٔ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلو له مخه، یو چل جوړ نهٔ کړي.

نن څویم تاریخ دی؟".

محیب چې خپله حاضري یې لګوله "افیسر! نن دریم دی".

افیسرچې ہېرته د دهٔ له لاسه قلم نیوو.

"محیبه! را روان یوه تاریخ ته بهٔ که خیر وو، کار مکمل وي. که څهٔ پاته وو بیا بهٔ یې وکړو.

تهٔ بهٔ پر یوه تاریخ کډه راولې، زهٔ بهٔ دورې درته ولاړ یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړې، مور هم در روانېدو".

افیسر چې گھړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سګرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لګیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د دینک کاکا پهٔ کور کې یې، ښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې بیا یې
واخیستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو ورول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه ، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې شکیلې ته د اوبو اشاره کوله.

"یوه بلا بې نهٔ وهي، مستان هر ځای وخت تېره ولای شي".

محیب د اوبو له چنبلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ. یـوګړی وروسـته شـکیله هـم ورغلـه، د پلنـګ پـر ژې کښېنسته، د محیب یو لاس یې پهٔ لاس کې ټینګ ونیوو.

"ستا څهٔ خیال دی، شکیلې چې دومره سپین سترګې کولای شوه، اوس بهٔ له تاسره پهٔ هغه کلې کې د ژوند شپې او ورځې نهٔ کړي تیري".

پهٔ دې بل ماښام چې اقبال صاحب راغلی، محیب لاړو، شاه جي یې تر لاس نیولی راوستو.

ډوډۍ راغله، وخوړله شوه.

له ډوډۍ وروسته، شنې چای راغلې

محیب، شاه جي ته د چای پیاله ور پورته کوله.

خاخان چې خبره یې پهٔ دې ډول یاده کړه.

"شـاه صـاحب! زمـوږ ټولـه کـورنۍ خـځهٔ، زمـوږ لمسـیان او کړوسېان بهٔ ستا احسـان منـو، مـوږ خدای تر دې ځایـه را ورسولو، تا را ورسولو.

ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړهٔ، چا چې وموږ ته یې پر زړونو داغونه را یښي وو، پهٔ کوټلو زړونو مو د ژوند د تېرېدلو لار، تا راښولې وه، پر هغه لاره خو موږ ا:ه دی تر دې ځایه سفر را وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي چې په رېږدېدلی لاس پیاله نیولي وه "خاخانه ! ستا ده خبرې په مقصد نه شوم پوه؟".

خاخان چې د مور له لوره سترګې د ده په خوا واړولې.

"شاه صاحب ! ته نه یې ملامت، وماته خبرې درک نه راکاوۀ چې له کومه ځایه یې شروع کړم ، موږ اراده کړې ده، خپل کلي ته په کډه ځو".

شاه جي چې د خپل سر پر تکوسپینو وېښتانو لاس تېرا وو.

"خاخانه ! دا زما فرض وو ، ما خپل فرض پوره کړي دي، له تاسو سره مو یو احسان هم نه دی کړی".

خاخان چې خپله پیاله یې ډکوله.

"شاه صاحب ! ته که یې احسان نه بولې، موږ یې احسان ګڼو ،نور بدل خو یې موږ نه شو درکولای، دا رشته به تر مرګه درسره پالو".

له دې وروسته یې شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت کړو،

شاه صاحب محیب تر لاس نیولی کور ته بوتلو.

پاته ورځې یې خپل کارونه سره سم کړو.

د هغه تاریخ په ورځ یې یوه لارۍ او یو موټر ونیوو، مابنام له یې د کوڅې د ټولو ، خلکو ډوډۍ وکړه چې نه شیعه، نه عسائي او نه هندو پاته شوو.

له ډوډۍ وروسته یې لارۍ ته کور ور واچاوه.

له ټولو سره یې خدای په اماني وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي ،جبينه ،اقبال او د اقبال ښځه د ښځو وموټر ته ولاړ وو.

د خدای پهٔ اماني پر وخت، د درو سره کورنیو اوښکي څڅېدي.

شپه يې پهٔ لاره وو، بله، ورځ تر ماپښينه.

چې کلي ته ور ښکاره شو، افیسر او دینک د محيب د سرای څنګ ته ناست وو چې لارۍ او موټر يې پهٔ نظر شو.

افیسر چې موټر او لارۍ ولیدو.

"دینکه اکا !دا ده د محيب کډه هم راغله".

دینک چې د افیسر پهٔ لور حېران ، حېران کتل.

"تا اول ولي نهٔ ویل".

افیسر د دهٔ تندي ته کتل، واړه واړه يې خندل "ولي؟

زهٔ څهٔ لېونی درته ښکاردم ؟".

دینک :صاحبه زه هم لیونی نه وم ،په هر څه پوهېدم ،خو په څله مي لاس نیولي وو ،

دینک ناکراره شو ، په ځغاسته لاړو، خپله ښځه او ماشومان يې خبر کړو.

له هغې خوا د ماشومانو ناري شوې.

"د بختيالی ترورۍ کډه راغله،د بختیالی ترورۍ کډه راغله".

ماشومانو بختيالی څهٔ پېژندله، د پلار له خولې يې اورېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی په سرای کې خپل کور سره سماوو، ماښام تیاره کلیوالو ډوډۍ ور ته راوړه.

په هغو کې یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې په یاده وه.

د کورتو وره ډوډۍ یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو ډک وو.

دوی چې ډوډۍ وخوړه، وروسته بیا د کور په سمڅو اخته شو، ناوخته ویده شو.

سهار چې راووتو، په کلې کې اوازه وه، ملکداد برایه د شپې بار شوی دی.....................

(c) ketabton.com: The Digital Library

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library